

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשָׁת וְאֶתְחִינֵן

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בִּישׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמְדַרְשֵׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּזָה הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וּרְמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפּוּרֵי הַזֹּהַר, סְפּוּרֵים מִיְחָדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וְכֹף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוָדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוָדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. מְזַכֵּה רַבִּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ח. אֲגֻרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקָת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסֻתָר, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זִיע"א.

וְיֵצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בַּעִיָּה "קִבֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹבֵב" א

תְּשִׁירֵי תִשְׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

**שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת**

**מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א**

**MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin**

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

**אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק**

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

**רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300**

**Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300**

hazohar.com@gmail.com

מקראי אור - סדר ועימוד

052-7615936

תּוֹכַן הָעֵנִינִים

- ד..... שֵׁעַר הַתּוֹכָחָה וְהַמְחָאָה.
- ה..... אֹרֶז הַזְהָר הַמְחַלֵּק.
- ט..... שְׁלַחַן עֲרוּף הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמ"א.
- י..... שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּב.
- טו..... זָהָר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבַּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- זי..... הַשַּׁבַּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ.
- יט..... מַדּוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?
- כג..... סַפְּוּרֵי הַזְהָר.
- כה..... שֵׁעַר הָעֲרֵבּוֹת.
- כז..... בְּדֶרֶךִי הַזְהָר.
- לא..... אֲגָרוֹת הַזְהָר.

שער התוכחה והמחאה

הפירצה באה מהגדולים

בבראשית רבה (פרשה כ"ז) וזה לשונו: בני אלקים רבי שמעון בן יוחאי קרא להון בני דייניא, תני רבי שמעון בן יוחאי כל פרצה שאינה מן הגדולים אינה פרצה, כומריא גונבין אלהיא מאן מומי ביה או מאן מקרב עד כאן לשונו. [פי' המתנות כהונה משל בהכומרים שהם כהני עבודת כוכבים גונבים עבודת כוכבים ומראים שאין בה ממש. מי ישבע שוב בה או מי יקריב אליה קרבן].

אברהם אבינו אינו מניח להקדוש ברוך הוא וממשיך להזכיה בני דורו בשוחר טוב (קפיטל ק"ח) על פסוק "מן המצר קראתי" וזה לשונו: חמשה צדיקים עמדו בעולם נח ועבר ושם ואשור ואברהם, נח לא הקפיד לעבור אלא עמד ונטע לו כרם, שם ועבר הטמינו את עצמן, אשור אמר היאך אני דר בין שני רשעים הללו הלך לו, שנאמר "מן הארץ ההיא יצא אשור", אברהם צדקתו עומדת לעד אינו מניח להקדוש ברוך הוא ואף הקדוש ברוך הוא לא הניחו שנאמר אני ד' אשר הוצאתיך עד כאן לשונו.

הקדוש ברוך הוא מעמיד נביאים בגלות שיוכיחו את העם ויחזירו למוטב

בתורת כהנים פרשת בחוקתי והבאתי אותם בארץ אויביהם וזה לשונו: זו מדה טובה לישראל שלא יהיו ישראל אומרים הואיל וגלינו בין אומות העולם נעשה כמעשיהם אני איני מניחם אלא אני מעמיד נביאי עליהם ומחזירין אותם למוטב תחת כנפי ומנין שנאמר והעולה על רוחכם היה לא תהיה אשר אתם אומרים נהיה כגוים וכמשפחות האדמה אלא חי אני נאום ד' אם לא ביד חזקה ובזרוע נטויה ובחימה שפוכה אמלוך עליכם על כרחכם שלא בטובתכם ממליך אני מלכותי עליכם, עד כאן לשונו.

הצדיק צריך למחות ולהתבזות ולסבול הכאות מישראל על כבודו יתברך שמו

אמר לה הקדוש ברוך הוא (למידת הדין) הללו צדיקים גמורים והללו רשעים גמורים (ולפיכך הצדיקים נצולין). אמרה לו היה בידם למחות ולא מחו. אמר לה גלוי וידוע לפני שאם מחו בהם לא היו מקבלין מהם.

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000 ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

אָפּלו גֵרְסָה לְשׁוֹן הַזְהָר יִרְאֶה אֶל הָאָדָם שְׂמִיחָה בְּנַפְשׁ בִּירְאֵת הַשֵּׁם כְּאֵלוּ עוֹסֵק עִם הַצְּדִיקִים בְּגֵן עֵדֶן

הַסְגָּלָה הַשְּׁבִיעִית כִּי הָעוֹסֵק בְּחֻמְקָה הַזֹּאת וּמְמַלֵּא פִּיו שְׁחוֹק בּוּ מְמַלֵּא לְבוֹ יִרְאֵת שְׂמִימִים וְיִרְאֵת חֶטָּא וְיוֹסִיף אִמְץ בְּעִבּוּדָה וְזֶה בְּדוּק, כִּי אָפּלו גֵרְסָה לְשׁוֹן הַזְהָר יִרְאֶה אֶל הָאָדָם שְׂמִיחָה בְּנַפְשׁ בִּירְאֵת הַשֵּׁם כְּאֵלוּ עוֹסֵק עִם הַצְּדִיקִים בְּגֵן עֵדֶן וְאִם גִּבְרָא לֹא חָזוּ מַזְלִיָּה חֲזִי, כֵּן אֵין סִפְק שְׁזָה עֵקֶר עֵסֶק הַתּוֹרָה בְּגֵן עֵדֶן בֵּין הַצְּדִיקִים.

יְעַסֵּק בְּסִפְר הַתְּקוּנִין לְהַרְשֵׁב"י זְכוּרֵנוּ לַחֲיֵי הָעוֹלָם הַבָּא... וְסִפְר הַזְהָר עֵצְמוּ יְעַסֵּק בּוּ מַדֵּי שְׁבֵת בְּשִׁבְתּוֹ וְחֹדֶשׁ בְּחֹדֶשׁוֹ

יְעַסֵּק בְּסִפְר הַתְּקוּנִין לְהַרְשֵׁב"י זְכוּרֵנוּ לַחֲיֵי הָעוֹלָם הַבָּא שֶׁהוּא פְּנַת לְהִבִּין עַל יְדוּ בְּסִפְר הַזְהָר וְסִפְר הַזְהָר עֵצְמוּ יְעַסֵּק בּוּ מַדֵּי שְׁבֵת בְּשִׁבְתּוֹ וְחֹדֶשׁ בְּחֹדֶשׁוֹ וְהַכֵּל לְפִי מַה שֶׁהִיא אָדָם אֵלֶּה שֶׁהַצְּעֵתִי הַדְּבָרִים לְפָנָיו וְהַמְשַׁכֵּיל יָבִין וְיִבְחַר.

(סְדֵר הַיּוֹם, סְדֵר הַלְמוּדִים בְּמוֹעֲדֵי הַשֵּׁם)

הַחֻמְקָה הַפְּנִימִית הִיא הַנִּקְרָא חֻמְקָה בְּאֲמִתּוֹת וְעַלֶּיהָ נֹאמַר לֹא הַמְדַרְשׁ הוּא הָעֵקֶר אֲלֵא הַמְעֻשָׂה, וְזֹאת הַחֻמְקָה מֵאֵת הַשֵּׁם מִן הַשְּׂמִימִים לְטוֹב לְפָנָיו יִתְעַלֶּה

כִּי הַחֻמְקָה הַפְּנִימִית הִיא הַנִּקְרָא חֻמְקָה בְּאֲמִתּוֹת כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַחֲסִיד הַרְבֵּי יוֹסֵף יַעֲבֹץ עָלָיו הַשְּׁלוֹם בְּמִשְׁנַת "כָּל שִׁירְאֵת חֶטָּאוּ קוֹדֶמֶת לְחֻמְקָתוֹ" וְכוּ' זֶה לְשׁוֹנוֹ גַּם יִתְכַּן לְפָרֵשׁ כִּי הַחֻמְקָה הַנּוֹצֵפֶת בְּזוֹ הַמִּשְׁנָה אֵינָה חֻמְקָת עֲשִׂית הַמִּצְוֹת כִּי אִם הַחֻמְקָה הָעַלְיוֹנָה חֻמְקַת הַקְּבֻלָּה וְהִיא יְדִיעַת טַעְמֵי הַמִּצְוֹת וְעַלֶּיהָ אָנוּ מִתְפַּלְלִים בְּכָל יוֹם וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתָךְ כִּי מַה חֲסֵרְנוּ בְּאֲמָרְנוּ וְתַן בְּלִבְנוּ בִּינָה לְהִבִּין וְלִהְשַׁכֵּיל לְשִׁמּוֹעַ לְלַמֵּד וְלִלְמַד שְׁנַאֲמַר אַחַר כֵּךְ וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתָךְ אֲלֵא וְדַאי אָנוּ מְכוּנִים לְחֻמְקָה הַמְפֹאָרָה הַזֹּאת שֶׁעַלֶּיהָ אָמַר דּוֹד הַמְלִיךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם גַּל עֵינֵי וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתָךְ וְלֹא אָמַר דּוֹד כֵּן עַל דֵּינֵי שׁוֹר מוֹעֵד וְשׁוֹר תָּם וְאִף לֹא עַל דֵּינֵי אֶסוּר וְהַתֵּר שֶׁהָיוּ נָשִׁי יִשְׂרָאֵל בְּקִיאוֹת בָּהֶם, אֲלֵא עַל זֶה הַחֻמְקָה

שָׁאִין לָהּ סוּף כִּי כָּל תְּקוּנָתָנוּ אֶל מוֹל הַהֲצִלָּחָה הַזֹּאת כִּי מֵתוֹכָהּ נִהְיָה דְבָקִים
בְּשִׁמּוֹ הַגָּדוֹל וְחֻכְמַת עֲשִׂית הַמְצוּוֹת אֵינָה כָּלוּם אִם לֹא תָבוֹא לִיָּדִי מַעֲשֵׂה וְעֲלִיָּה
נֹאמֵר לֹא הַמְדַרְשׁ הוּא הָעֶקֶר אֲלֵא הַמַּעֲשֵׂה וְזֹאת הַחֻכְמָה מֵאֵת הַשֵּׁם מִן הַשְּׂמִים
לְטוֹב לְפָנָיו יִתְעַלֶּה. (ראשית חכמה בהקדמה)

יֵשׁ כַּת אַחַת שִׁיתְרַחֲקוּ מִן הַחֻכְמָה הַזֹּאת וְיִשְׁתַּתְּפוּ לָהֶם טְעָנוֹת רְבוּת, וְכֻלָּם
מִסְכִּימִים בְּגִדְל מַעֲלַת הַחֻכְמָה, יֵשׁ שִׁיאֵמֵר שֶׁהִיא חֻכְמָה נִשְׁגָּבָה וְאֵין הַכֹּל רְאוּיִים
לְהַפְּנֵס אֵלֶיהָ עַד שִׁידְמָה בְּדַעְתוֹ לְהַעֲנִישׁ לְנוֹשָׂאִים וְנוֹתְנִים בָּהּ בְּאֵמְרוֹ שֶׁהוּא
מְקַנָּא קִנְאָת הַשֵּׁם צְבָקוֹת וְקִנְאָת תּוֹרָתוֹ בְּרֵאוֹתוֹ כִּי שָׁלְחוּ יָדָם בְּמִקּוֹם גְּבוּהָ
לְעֶסֶק בְּאֵלְקוּת וְכוּ', וְיֵשׁ עוֹד כְּמָה בְּחִינּוֹת יִפְלוּ תַּחַת סוּגֵי סְבָרוֹת אֵלּוֹ שֶׁבְּאֵרְנוּ.
וְהִנֵּה אֵל שְׁלֵשָׁה אֵלּוֹ נֹאמֵר: כִּי כָּל מְגַמְתֶּם לְרוּמָם הַחֻכְמָה הַזֹּאת, וּבְאֵמַת הֵם
פְּסוּלִים לְהַעֲיֵד עַל זֶה, וְכִי מִי שֶׁלֹּא רָאָה הֵרַח יָבוֹא וְיַעֲיֵד כְּמוֹ מִי שֶׁרָאָהוּ, וְהֵן
אֵמַת הַחֻכְמָה רְמָה וְנִשְׁגָּבָה, אֲמַנָּם עֲלֵיהֶם וְעַל רוּמְמוֹתָם נֹאמֵר: "אֲשֶׁר יֹאמְרֶךָ
לְמִזְמָה נִשְׂא לְשׂוֹא עֲרִיד", וְעֲלֵיהֶם נֹאמֵר: "רֵאמוֹת לְאוּיִל חֻכְמוֹת בְּשַׁעַר לֹא יִפְתַּח
פִּיהוּ", וּכְתִיב: "בְּקֶשׁ לִץ חֻכְמָה וְאֵין וְדַעַת לְנִבּוֹן נִקַּל אֲנִי אֶהְבִּי אֶהֱב וּמִשְׁחַרֵּי
יִמְצְאוּנִי", וְיֵשׁ כִּיּוֹצֵא בְּזֶה רְבוּ מִסְפָּר בְּמוֹסְרֵי שְׁלֵמָה הַמְּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, וְעַל
כֵּזֶה אָמַר דָּוִד הַמְּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם: "חֻלְקֵי ה' אֲמַרְתִּי לְשֹׁמֵר דְּבָרֶיךָ", יִרְצָה כִּי
לְשֹׁמֵר דְּבָרֵי הַשֵּׁם אֲנִי נִשְׁפִּיל עֲצָמִי, כִּי עַל כֵּזֶה נֹאמֵר: "אֵל תְּהִי צַדִּיק הַרְבֵּה
וְאֵל תִּרְשַׁע הַרְבֵּה". (עמק המלך בהקדמה פרק שביעי)

**כָּל הַמְּפַנֵּה לְבוֹ מַעֲסָקֵי הָעוֹלָם וּמִתְעַסֵּק וּמִשְׁתַּדֵּל בְּמַעֲשֵׂה מְרֻכְבָּה מְקַבֵּל
לְפָנָיו הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּאֵלּוֹ מִתְפַּלֵּל כָּל הַיּוֹם כָּלוֹ**

וְיֵשׁ כַּת שְׁלִישִׁית שִׁיתְרַחֲקוּ מִן הַחֻכְמָה הַזֹּאת לְאֵמְרָם כִּי קְרוֹב אָדָם לְטָעוֹת
בְּדְבָרִים הָאֵלֶּה וְאִפְשָׁר לוֹ לְבוֹא לִיָּדִי חֻטָּא וּלְפַל בְּאַחַד מִן הַטְּעוּיֹת הַנוֹגְעִים
בְּמִקּוֹם גְּבוּהָ וְהִנֵּה כּוֹנְנָתָם רְצוּיָה וּמַעֲשֵׂיהֶם אֵינָם רְצוּיִים הֵן אֵמַת צְדָקוֹ בְּאֵמְרָם
כִּי קְרוֹב הָאָדָם אֶל הַטְּעוֹת בְּדְבָרִים הַנִּעְלָמִים אֲבָל עִם כָּל זֶה לֹא יֵאָשֵׁם וְכֵן הוּא
בְּסִפְר הַבְּהִיר וְזֶה לְשׁוֹנוֹ שֶׁאֵלּוֹ תְּלַמִּידָיו אֵת רַבִּי רְחוּמָאֵי מֵאֵי דְכְּתִיב תְּפִלָּה
לְחֻבְקוֹק הַנְּבִיא עַל שְׁגִינּוֹת, תְּהִלָּה מְבַעֵי לִיָּה אֲלֵא כָּל הַמְּפַנֵּה לְבוֹ מַעֲסָקֵי הָעוֹלָם
וּמִתְעַסֵּק וּמִשְׁתַּדֵּל בְּמַעֲשֵׂה מְרֻכְבָּה מְקַבֵּל לְפָנָיו הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּאֵלּוֹ מִתְפַּלֵּל כָּל
הַיּוֹם כָּלוֹ שֶׁנֹּאמֵר תְּפִלָּה, מֵאֵי שְׁגִינּוֹת, כְּמָה דָּאֵת אָמַר "בְּאַהֲבָתָה תִּשְׁגָּה תְּמִיד"
וּמֵאֵי נִיהוּ מַעֲשֵׂה מְרֻכְבָּה וְעוֹד אוֹמֵר שֵׁם אָמַר רַבִּי רְחוּמָאֵי מֵאֵי דְכְּתִיב וְדָרָךְ
חַיִּים תּוֹכַחַת מוֹסֵר מְלַמֵּד שְׁכָל הַרְגִיל בְּמַעֲשֵׂה מְרֻכְבָּה וּבְמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית אֵי
אִפְשָׁר שֶׁלֹּא יִכְשַׁל שֶׁנֹּאמֵר וְהַמְכַשְׁלָה הַזֹּאת תַּחַת יְדֵי דְבָרִים שֶׁאֵין אָדָם יְכוֹל
לְעַמֵּד בָּהֶם אֲלֵא אִם כֵּן יִכְשַׁל בָּהֶם וְהַתּוֹרָה אוֹמַרְת תּוֹכַחַת מוֹסֵר אֲלֵא בְּאֵמַת

זוֹכָה לְדַרְךָ חַיִּים עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ וּבִסְפָר הַזֹּהֵר פְּרִשְׁתָּ קְדוּשִׁים עֵינֵי שָׁם (גַּם בְּזֵהָר
בְּהַר דָּף נֶד בְּדַבּוּר הַמִּתְחִיל בְּזִמְנָא דִּידַע בַּר נֶשׁ, עֵינֵי שָׁם). (עֲמֵק הַמְּלִיךָ בְּהַקְדָּמָה פָּרָק שְׁמִינִי)

וַיֵּאָר אֶת הַלֵּילָה בְּתַקוּנֵי הַזֹּהָר כְּעֵצֶם הַשָּׁמַיִם לְטָהָר

וְעַם הַיּוֹתוֹ בְּחֹר פְּאָרְזִים נִכְנָס בְּכִי טוֹב אֶל תַּא הַרְזִים וְלֹא הַשִּׁיב אַחֹר יְמִינוֹ
מִפְּנֵי חֶסֶר זְמַנוֹ כִּי אָמַר מַחְשֶׁבֶת הַמְּקוֹם קְדָמָה לְמַחְשֶׁבֶת הַזְּמַן וּבִעֵת פְּקֻדַת
הַמְּשֻׁמְרוֹת קְדָמוֹ עֵינָיו אֲשַׁמְרוֹת וְהַתְּקִין מְאֹרוֹת וַיֵּאָר אֶת הַלֵּילָה בְּתַקוּנֵי
הַזֹּהָר כְּעֵצֶם הַשָּׁמַיִם לְטָהָר. (שְׁאֵלוֹת וּתְשׁוּבוֹת דְּבִיר יוֹסֵף בְּהַקְדָּמָה, מִתְלַמְּדוֹ בְּעַל יַד מְלֹאכִי)

אִף שֶׁלֹּא יִבִּין מִכָּל הָאוֹתִיּוֹת וְהַתְּבוֹת עֲצֻמֵן הֵן הֵן הַמְּרַכְּבָה הַרְכַּבַת צוּרוֹת הַקְּדוּשׁוֹת וְרוּחַנִיּוֹתם

וּכְבָר אָמְרוּ בְּתַנָּא דְּבִי אֵלֵיהוּ שְׁאֵפְלוּ קָרָא כָּל הַיּוֹם פְּסוּק וְאַחוֹת לוֹטֵן תִּמְנַע
הוּא בֶן עוֹלָם הַבָּא, וְהַטְעַם: כִּי אוֹתִיּוֹת וְתְבוֹת הֵם יְעוּרְרוּ רוּחַנִיּוֹתם וְגַם יִהְיֶה
תּוֹעֵלַת עֲצוּם בְּהַרְכַּבְתָּם וְכָל פְּעַם יוֹלִיד אוֹר חֲדָשׁ לְפִי מִצַּב הַעוֹלָמוֹת וְצָרוּף
הַשֵּׁם הַמִּיחָד אֲשֶׁר שׁוֹלֵט בְּרַגַע הַהוּא, בְּאִפֵּן כִּי הַקּוֹרָא בְּתוֹרָה בְּכָל מְקוֹם אִף
שֶׁלֹּא יִבִּין מִכָּל הָאוֹתִיּוֹת וְהַתְּבוֹת עֲצֻמֵן הֵן הֵן הַמְּרַכְּבָה הַרְכַּבַת צוּרוֹת הַקְּדוּשׁוֹת
וְרוּחַנִיּוֹתם. (מַעְרַכַת גְּדוּלִים י' שֵׁנֵי)

לְהִגֵּן בְּעֵדְנֵנוּ בְּגִלוֹת הַמֵּר הַזֶּה מִכָּל הַקְּלָפוֹת וּמִכָּל הַמְּקַטְרָגִים עֲלֵינוּ לְעֵסֵק בְּחֻכְמָה הַנִּפְלְאָה הַזֹּאת

וְלְהִגֵּן בְּעֵדְנֵנוּ בְּגִלוֹת הַמֵּר הַזֶּה מִכָּל הַקְּלָפוֹת וּמִכָּל הַמְּקַטְרָגִים עֲלֵינוּ לְעֵסֵק
בְּחֻכְמָה הַנִּפְלְאָה הַזֹּאת זֶה לְשׁוֹנוֹ הָרַב הַגָּאוֹן מוֹרְנוֹ הָרַב רַבִּי יַעֲקֹב גֵּר צֶדֶק
בְּעַל הֶגְהָ אוֹצְרוֹת חַיִּים וְעֵץ חַיִּים בְּהַקְדָּמַת סִפְרוֹ אֲשֶׁר חִבֵּר וּקְרָאוֹ רְנוֹ לְיַעֲקֹב
לוֹלֵי חֻכְמָה זֹאת עֲתָה בְּדוֹרְנוֹ הַדּוֹרוֹת גְּרוּעִים אֵין אָנוּ יְכוּלִין לְעַמֵּד וּלְקַיֵּם בְּגִלוֹת
הַמֵּר הַזֶּה אֲבָל הַחֻכְמָה הַזֹּאת הִיא לָנוּ עֵזֶר וְסִעֵד וּמַגֵּן לְאַחֵז בְּלִבְבֵנוּ שְׁלָם בְּאַבְיָנוּ
שְׁבַשְׁמִים וְכוּ', וְעֲתָה אָנוּ רְחוּקִים מִשְׁרֵשׁ עֲלִיּוֹן כְּמוֹ שְׁמַרִים בְּתוֹךְ הַחֲבִיּוֹת מִי
יִגֵּן עֲלֵינוּ אִם לֹא קָרִיאָה וְלִמּוּד מַחְכְּמָה הַעֲמָקָה וְהַנִּפְלְאָה הַזֹּאת וְכוּ' לְכֹן לְמוֹד
הַקְּבֵלָה הוּא שְׁמִירָה מְעֵלָה מִכָּל הַקְּלָפוֹת וּמִכָּל הַמְּקַטְרָגִים אֲפֵלוֹ לֹא יוּכַל לְנַהֵג
מִלְתָּא דְּחֻסִּידוּת. (וַיִּקְהַל מֹשֶׁה דָּף ג.)

דַּע אֱלֹקֵי אָבִיךָ וְעַבְדְּהוּ בְּלִבְ שְׁלָם, אֵין נַחַת לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ יּוֹתֵר בְּעוֹלָם כִּי אִם בְּהַתְּעַשְׂקוֹת תְּלַמִּיד חָכֵם בְּחֻכְמָה הַזֹּאת

דַּע אֱהוּבֵי וְרַעֵי כִּי טְעוֹת גְּדוֹל עָלָה בְּיָדָם שְׁאֵינָן מְבִינִים הַפְּשֵׁט מֵה עֲנִין אַרְבְּעָה
שְׁנַכְנְסוּ לְפָרְדֵס כְּדֹאִיתָא בְּפָרְקֵי הַיְכָלוֹת שְׁהֵם הָיוּ מְשַׁמְשִׁים בְּהַשְׁפָּעוֹת מְלֹאכִים

דְּעוֹלָם יִצְרֶה וּבְרִיאָה בְּקִפְלָה מְעַשִּׂיּוֹת מֵהַשְׁהִיחַ לָנוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה דְּאִשְׁתַּמְשׁ בְּתַגָּא חֵלְף וְהֵם הָיוּ מְשַׁמְשִׁין בְּשִׁמּוֹת קְדוּשִׁים מֵהַ שְׂאִין אָדָם יְכוּל לְהַשִּׁיג בְּחַיֵּיו בְּעוֹד נִשְׁמָתוֹ דְּרַ בְּחֹמֶר עֵב וְכוּ' אָבֵל בִּידְעֵת אֱלָקוֹת מֵהַ שְׁהִיחַ דְּוֹד לְשִׁלְמָה בְּנוֹ דְּעַ אֱלֹקֵי אָבִיהּ וְעַבְדָּהּ בְּלֵב שְׁלָם אֵין נַחַת לְקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא וּשְׂכִינְתָּיה יוֹתֵר בְּעוֹלָם כִּי אִם בְּהַתְּעַסְקוֹת תְּלַמִּיד חֲכָם בְּחֻכְמָה הַזֹּאת כְּאֲשֶׁר הִזְהִיר לָנוּ הַרְשֵׁב"י זְכוֹרָנוּ לְבָרְכָה וְרַעֲיָא מְהִימְנָא וּבְפֶרֶט הָאוּר הַגְּדוֹל אֲשֶׁר נִגְלָה בְּיָמֵינוּ אוּר שְׁבַעַת הַיָּמִים כְּדִי לְזַכּוֹת אוֹתָנוּ וְלָתֵת לָנוּ אַחֲרִית טוֹב וְתַקְוָה וְכוּ' לְהִיּוֹת לָנוּ לְפִלְטָה גְּדוֹלָה עַד בִּיאַת מְשִׁיחַ צְדִיקָנוּ. (וּיְקַהֵל מֹשֶׁה דָּף ו')

המשך שער התוכחה והמחאה מעמוד ד

אמרה לו אם גלוי וידוע לפניך לפנייהם מי גלוי ולפיכך היה להם למחות ולהתבזות על קדושת שמך ולסבול הכאות מִיִּשְׂרָאֵל. (מדרש תנחומא תזריע ט)

אֵין לְהַחֲנִיף לְשׁוֹם אִישׁ בַּתּוֹכָהּ

בתנחומא פרשת שופטים וזה לשונו: מעשה באחד שהיה לו דין עם מלך ממלכי בית חשמונאי ועמד לפני ר' שמעון בן שטח אמר ליה אין יש לי אצל המלך אמר ר' שמעון בן שטח להם לאותן דיינים שדינין עמו אם משגר אני בשביל המלך אתם מוכיחים אותו אומרים לו הן. שגר בשבילו בא ונתנו את כסאו וישב בצד שמעון אמר ליה שמעון בן שטח עמוד על רגליך ותן את הדין אמר ליה וכי דנין את המלך פנה לימינו כבשו הדיינין את פניהם בקרקע לשמאלו כבשו פניהם בקרקע בא המלאך וחבטן בקרקע עד שיצאה נשמתן מיד נזדעזע המלך מיד אמר לי' שמעון בן שטח עמוד על רגליך ותן את הדין שלא לפני אתה עומד אלא לפני מי שאמר והיה העולם שנאמר (דברי"י ט) "ועמדו שני האנשים אשר להם הריב לפני ד'" מיד עמד על רגליו ונתן את הדין לכך צריך שיהיו הדיינין נוהגין אימה בעצמן והבעלי דינין נוהגים אימה בעצמן כביכול להקדוש ברוך הוא הם דנין שכך אמר יהושפט לדיינין כי לא לאדם תשפוטו כי אם לד' (ד"ה ב' ט), עד כאן לשונו.

(ומעשה זה הובא גם כן במסכת סנהדרין דף י"ט ע"א קצת בלשון אחר)

קח את כל ראשי העם והוקע אותם, בראשי העם תלה על שלא מיחו בבני אדם. (תנחומא בלק יט)

עוונות ישראל וחטאתם תלויים בראשי דייניהם

בילקוט (יחזקאל סימן שמ"א) וזה לשונו: בן אדם צופה נתתיך באמרי לרשע הה"ד ואשימם בראשיכם אם שמרתם את התורה הרי ראשיכם שמורים ואם לא אינם שמורים מלמד שאשמייהם של ישראל תלויים בראשי דייניהם, עד כאן לשונו.

המשך בעמוד י

שְׁלַחַן עֲרוּן: הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שַׁבְּתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

סֵדֵר הַלְמוּד לַשַּׁבַּת וְאַתְחַנֵּן

לשתות מהם הואיל ואפשר לילך שם ולשתות (טור בשם רבינו תם) ויש מתיירין אף לכתחלה (כל בו) וכן נהגו היתר לומר אף לכתחלה לעכו"ם להביא שכר או שאר דברים דרך כרמלית או בלא עירוב ואף על פי שיש להחמיר בדבר מכל מקום אין למחות ביד המקילין לצורך שבת ובשעת הדחק דהא יש להקל באמירה לעכו"ם לצורך כמו שנתבאר סימן ש"ז וכל שכן בכהאי גוונא:

יא. ליקט עכו"ם עשבים לצורך בהמתו אם אינו מכירו מאכיל אחריו ישראל שעומד בפניה בענין שלא תוכל לנטות אלא דרך שם דאלו להעמידה עליהן אסור דחיישינן שמא יטול בידו ויאכילנה והם מוקצים אבל אם מכירו אסור וכן בכל דבר דאיכא למיחש שמא ירבה בשבילו אבל בדבר דליכא למיחש שמא ירבה בשבילו כגון שהדליק נר לעצמו או עשה כבש לירד בו שבנר אחד ובכבש אחד יספיק לכל אפילו מכירו מותר:

יב. אף על פי שאינו מכירו אם אומר בפירוש שלצורך ישראל הוא עושה או אפילו אם אינו אומר כן אם מעשיו מוכיחים שלצורך ישראל עושה כגון שהדליק נר בבית שישראל בו והלך לו העכו"ם אסור:

יג. אם ליקט עכו"ם והאכיל לבהמת ישראל אין צריך למחות בידו לפי שעה אבל אם רגיל בכך צריך למחות:

יד. עשה עכו"ם בשבת ארון או קבר לעצמו מותר לישראל ליקבר בו ואם עשאו בשביל ישראל לא יקבר בו עולמית ודוקא שהקבר בפרהסיא והארון על גביו שהכל יודעים שנעשה לפלוני ישראל אבל אם הוא בצנעה מותר ליקבר בו לערב בכדי שיעשו ואפילו כשהוא בפרהסיא אינו אסור אלא לאותו ישראל שנעשה בשבילו אבל לישראל אחר מותר והוא שימתין בכדי שיעשו:

טו. עכו"ם שהביא בשבת חלילין (פירוש כלי כגון חלילים שקולם מעורר הבכי) לספור בהם ישראל לא

המשך סימן שכה - אינו יהודי שעשה מלאכה בעד ישראל

ז. ספק אם ליקטן בשביל ישראל או שידוע שליקטן בשביל ישראל ואין ידוע אם נלקטו היום אם לאו אסורים בו ביום ולערב בכדי שיעשו ויש אומרים דלערב יד מותר מיד:

ח. דבר שאין בו חשש צידה ומחובר אלא שהובא מחוץ לתחום אם הביאו העכו"ם לעצמו מותר אפילו בו ביום ואם הביאו בשביל ישראל מותר לטלטל אפילו מי שהובא בשבילו אבל לאכול אסור בו ביום למי שהובא בשבילו ולערב בכדי שיעשו. הגה: ויש אומרים דאין הלילה עולה מן החשבון רק צריך להמתין ביום ראשון בכדי שיעשו (סמ"ק ומרדכי סוף פרק כל כתבי). ולאחרים מותר בו ביום ויש אומרים דלמי שהובא בשבילו מותר לערב מיד והא דשרי לישראל לטלטל אפילו כשהביאו העכו"ם לעצמו דוקא בתוך ד' אמות או בתוך העיר אם היא מוקפת חומה והוא שתהא מוקפת לדירה דהיינו שישבה ולבסוף הוקפה וסתם עיירות מוקפות לדירה וסתם מבצרים אינם מוקפים לדירה (ועיין לקמן סימן ת"א):

ט. אם הוא ספק אם הובא מחוץ לתחום אסור ודוקא בעכו"ם שאינו שרוי עמו בעיר אבל עכו"ם השרוי עמו בעיר ופירות המצויים בעיר אין לחוש מספק ואפילו אם יש לעכו"ם שני בתים ואחד מהם בתוך התחום תולין להקל ומותר לאכול אפילו למי שהובא בשבילו:

י. עכו"ם שמילא מים לבהמתו מבור שהוא רשות היחיד לרשות הרבים מותר לישראל להשקות מהם בהמתו והוא שאין העכו"ם מכירו דליכא למיחש שמא ירבה בשבילו ואם מילא לצורך בהמת ישראל אסור בכל מיני תשמיש אפילו לישראל אחר ואם מילא מבור רשות היחיד לכרמלית מותר לאחר שלא מילא בשבילו. הגה: ויש מקילין ואומרים דאף אם הובא דרך רשות הרבים לצורך ישראל מותר לאדם

זהר השבת

יספוד בהם לא הוא ולא אחרים עד שימתין לערב בכדי שיבואו ממקום קרוב ואם ידע בודאי שממקום פלוני הביאם בשבת ימתין לערב כדי שיבואו מאותו מקום ואחר כך מותרים בין לו ובין לאחרים והני מילי כשהביאם דרך רשות הרבים אבל אם לא הביאם אלא דרך כרמלית כיון שלא נעשה בהם איסור תורה אינו צריך להמתין כדי שיבואו אלא מותרים לערב מיד:

טז. ספק אם הובאו מחוץ לתחום או מתוך התחום חוששין שמא מחוץ לתחום הובאו:

סימן שכו - דיני רחיצה בשבת, ובו י"ג

סעיפים

א. אסור לרחוץ כל גופו אפילו כל אבר ואבר לבד אפילו במים שהוחמו מערב שבת בין אם הם בכלי בין אם הם בקרקע ואפילו לשפוך המים על גופו ולהשתתף אסור אבל מותר לרחוץ בהם פניו ידיו ורגליו. הגה: או שאר איברים כל שאינו רוחץ כל גופו (בית יוסף בשם הרא"ש פרק תינוקות). והני מילי בחמי האור אבל בחמי טבריא מותר לרחוץ אפילו כל גופו יחד ואין צריך לומר בצוננין והא דשרי

בחמי טבריא דוקא בקרקע אבל בכלי לא דאתי לאיחלופי בחמי האור:

ב. יש אומרים דהא דשרי בחמי טבריא דוקא כשאין המקום מקורה אבל אם המקום מקורה אסור משום דאתי לידי זיעה ואסור ויש אומרים דמותר להזיע בחמי טבריה:

ג. אמת המים שהיא חמה אסור להמשיך לתוכה אפילו מערב שבת סילון (פירוש צינור מרזב וסילון דבר אחד הם) של צונן ופי הסילון יוצא חוץ לאמה ומימיו נשפכים לעוקא (פירוש גומא) שבקרקע ואם המשיכו אסורים אפילו המים שנכנסו לה מערב שבת ברחיצה ובשתיה כאלו הביא סילון של מים מערב יום טוב ביום טוב כחמין שהוחמו ביום טוב ואסורין ברחיצה ומותרין בשתיה:

ד. לא ישתטף אדם בצונן כל גופו ויתחמם כנגד המדורה מפני שמפשיר מים שעליו ונמצא כרוחץ כל גופו בחמין אבל מותר להשתטף בצונן אחר שנתחמם אצל האש:

ה. יש אומרים שצריך ליהרר שלא לחמם ידיו אצל האש אחר נטילה אם לא ינגבם תחלה יפה:

המשך שער התוכחה והמחאה מעמוד ח

בילקוט דברים (סימן תת"ב) "ואשימם בראשיכם" וזה לשונו: דבר אחר אם שמרתם את דבריכם הרי ראשיכם שמורים ואם לאו אינם שמורים מלמד שאשמייהם של ישראל תלזים בראשי דייניהם וכן הוא אומר "בן אדם צופה נתתיך לבית ישראל באמרי לרשע וגו' ואתה כי הזהרת רשע ולא שב מרשעו ומדרכו" וגומר, עד כאן לשונו.

כשאין הגדולים עושים מה שמוטל עליהם אשמת ישראל תלזיה בראשם כשישראל נשמעין לגדוליהן ואין הגדולים עושים צרכיהן אשמה תלזיה בראשיהן של גדולים, ואם לאו, תלזי בראשי עצמן. וכשאין הגדולים עושין צרכיהן, מה כתיב 'ד' במשפט יבוא עם זקני עמו ושריו" וגו', עד כאן לשונו.

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספר שִׁכְרָ וְעוֹנֵשׁ: - מְזוֹהֵר הַקְּדוֹשׁ וְסִפְרֵי קִבְּלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַעַל שֵׁם טוֹב

המת מקבל מכות נוראות בשלשלאות של אש וברזל

אמר רבי יהושע בן לוי חציקסיי אש ושלשלאות של ברזל בידו, [מכה אותן] פעם אחד איבריוקסי מתפרקין, פעם שניקסי עצמותיו מתפרקין, ובאין מלאכי השרת ומלקטין אותן ומעמידין אותן, ומכה אותו פעםיש שלישית, ומבקשיןסיי ממנו דין, ודניןסיי אותו בכל מדה ומדה, יום א' ויום ב' כך דנין אותו, יום ג' דנין אותו במכות, ומכהו מב' עיניו מפני שלא ראה ואמר, ומאזניו מפני שלא שמע ואמר, ומשפתיו מפני שהוציא בשפתיו דברי תפלות, ומלשונו מפני שהעיד עדות שקר, ומרגליו מפני שהקדים ברגל לדבר עבירה, מכאן אמרו רז"ל כל המקדים רגליו לדבר עבירה מקדימין לו מלאך המות, וכל המלשין על חברו מיתתו באסכרה.

הערות

קפד. חצי אש ושלשלאות להלקותו. מפני שהאש שולט בנשמה והכאב בגוף, הנשמה נכוית והגוף מתפרק ושניהם יחד טועמין טעם מיתה וצער ריסוק איברים וניתוחם. **קסה.** אבריו מתפרקין. אינם נאחזים בגידים.

קסו. שנייה עצמותיו מתפרקים. ונופל אברים אברים, וזהו עונש שהרתיח אבריו לעבירה, ותחלה אבריו מפני שחמם בשרו, ועצמותיו מפני שהרגיל גופו, ואפשר שהאברים לנגד הנפש ונפשו עליו תאבל, עצמותיו לנגד הרוח.

קסז. פעם שלישית. לנגד הנשמה שקלקלו שלשתם, ואלו השלשה הכאות כוללת על הכל.

קסה. אחר כך מבקשים ממנו דין. למדת עונש הגזל ודינו, והוא משבעל דינו עומד כנגדו, (נוסח אחריונא והוא משיב על דינו).

קסח. ואחר כך דנין אותו מכל מדה. שחטא ועבר מענישין אותו במכות וריסוק וניתוח איברים, והיינו שני ימים שעדיין הגוף קיים וחזק, ואחר שכלה הגוף ונופל דנין אותו בדרך אחרת שיבא כל בעל דין ויקח את שלו מידו, העינים יבואו סרסורו שהחטיאו ויקח את שלו, וכן כל כח וכח המחטיא אותו יבא אל הקבר ויגבה חלקו, שממש השטן המחטיאו הוא הבא שם ליטול חלק האבר שהרויח בהיותו מפתה אותו, מכאן אמרו לחבירו בחייו ולהקדוש ברוך הוא (נוסח אחריונא ולקברו) לאחר מותו.

פרק שלישי - דין חיבוט הקבר קשה יותר מדין של גיהנום
אמר רבי מאיר משום רבי אליעזר, קשה יום הדין שהקדוש ברוך הוא
דן את האדם בקבר יותר מדין של גיהנום.

דין הקבר אפילו הצדיקים נידונין בו

דין שלקט גיהנום מעשרים שנה ולמעלה, אבל דין הקבר אפילו הצדיקים
נידונין בו, אפילו גמולי חלב, אפילו יונקי שדים נידונין בו, (נ"א אפילו
נפלים נידונין בה).

הערות

קנ. קשה יום הדין שהקדוש ברוך הוא וכו'. פירוש מה שאנו רואין שדין זה אפילו על הקטנים, יצא לנו מזה שבמשמעותו קשה מאד מן הגבורה הקשה, שהרי אינה פוטרת שום אדם כל שכן שלא ישאר חלק ולא יוותר דבר, ויום הדין דקאמר כל מציאות דינו קאמר, אפילו מה שמלאכי חבלה דנין אותו, וכשמביא ראייה אינו מביא מן הצד הזה שזה אינו בקטנים, אלא מפני שבכלל דין קבר נכנס דין בשר רימה ותולעה שהיא שוה לכל, לכך מביא ממנו ראייה לשאר הדינים, וכן דייק לשניה דקאמר ברישא קשה יום הדין שהקדוש ברוך הוא דן את האדם בקבר מורה על כל מציאות הדין שאדם נידון כלל ופרט, ואחר כן אמר אבל דין קבר סתם אפילו הצדיקים וגו'. וזה הדין אינו אלא דין רקב בשר שאינו ניצול ממנו אלא מעט מזעיר, אמנם קשה מאי גמולי מחלב ומאי יונקי שדים ואפילו נפלים ממש, ואפשר שענין נפשו עליו תאבל לא שייך בנפלים שלא הוחזקה להם נפש, די להם במיתה עצמה שמתו.

קנא. ומה שאמר דין גיהנום מעשרים שנה ולמעלה. בזוהר מההוא עובדא דפרשת בלק (ובזוהר שלנו הוא פרשת שלח דף קס"ז ע"א ודף קע"א סוף ע"א) נראה שתינוקות יש להם דין גיהנום, שאמר שם שהיו הכרובים תופסים בו, ואפשר לפרש שהתפיסה היתה שלא יכנוס עד שיהיה נדון דין קבר, אמנם האמת הוא שיש שני מיני גיהנום, והעליון הוא גיהנום לנשמה, והוא קשה מאד כאשר יתבאר, ועל זה אמר שאין נדון בו אלא מעשרים שנה ולמעלה, מפני שהוא נדון בדיון עליון ואין דנים שם אלא מבין עשרים ולמעלה, אמנם יש גיהנום אל הרוח ואל הנפש ויש לו גבול, והאדם נדון בו אפילו קטן לפי שכלו ושניו כאשר יתבאר בסיעתא דשמיא.

הדר בארץ ישראל ומת בערב שבת אינו רואה דין הקבר

אבל אמרו רבותינו זכרונם לברכה, הדרקעי בארץ ישראל ומת בערב שבת אינו רואה דין הקבר, ומהקעי יעשה וינצל מדין הקבר, יהיה אוהבקי

הערות

קעב. הדר בארץ ישראל ומת בערב שבת. אפשר דאו או קאמר או האי או האי כל אחד מהם מספקת, וזה הפירוש אינו דאם כן בטלת דין קבר בארץ ישראל מכל וכל וזה אינו, אלא דוקא בארץ ישראל מפני קדושתה, וילוה אל ענין זה קדושת היום, כשיהיו שניהם יחד ניצול כיון שקידש היום בארץ ישראל אין כח לחיצונים, אמנם אם לא קידש היום או שהוא בחוץ לארץ החיצונות מתגברות ושולטות ודנה את האדם בחיובו, ואם תאמר אם מת בערב שבת ובארץ ישראל סוף סוף מעשיו הרעים במה יתוקנו, אם נאמר שזכות ארץ ישראל מעכב מיניה, מה נאמר בערב שבת שאינו בזכות, אם לא שנאמר שהקדוש ברוך הוא גרם לו שימות כדי שיהיה ניצול מפני שאינו חייב, ועדיין קשה אם זה פטור אם כן אפילו לא ימות בערב שבת יהיה ניצול, ויש לומר כאותו מעשה דאיתא בזוהר מאותו תינוק שתפסוהו הכרובים ונכנס לגן עדן שלא מן הדין, וקאמר התם אפילו הכי לא אתפס אלא בצערא סגי כאשר אבאר לקמן בסיעתא דשמיא, הנה מה שמשכיח מצד אחד מתקן מצד קל יותר בענין שאין ויתור כלל, אלא דרכים קלים ברחמים על ידי זכות.

[הוספת המוציא לאור] ובספר יסוד התשובה פי"ד כתב וז"ל: (מפרק ג' במסכת חיבוט הקבר), ועיי"ע ר"ח שער היראה פי"ב באריכות), אמר ר"י משום ר"א, קשה הדין שהקב"ה דן את האדם בקבר יותר מדין גיהנם. דין גיהנם מכ' שנה ולמעלה. אבל דין הקבר אפילו צדיקים נידונין בו, אפי' גמולי חלב, אפי' יונקי שדים נידונין בו. אבל אמרו חז"ל, הדר בא"י ומת בע"ש, אינו רואה דין הקבר, ומה יעשה וינצל מדין הקבר, יהי אוהב צדקות, ואוהב תוכחות וגמ"ח, ומכניס אורחים תוך ביתו, ומתפלל תפלתו בכוונה, אפי' מת בחוץ לארץ, אינו רואה דין חיבוט הקבר.

ובשם האריז"ל כתב, ששמע מחכם גדול, שכל הנקבר ביום ששי אחר ה' שעות ביום והשעה החמישית בכלל, אינו רואה חיבוט הקבר, כי קדושת השבת מפרידה ממנו בלי צער. וזה סוד יום הששי ה' יתירה, כי מאז ולמעלה הוא ערב שבת ממש. בספר תולדות יעקב יוסף בקונטרס אחרון כתב וזה לשונו, רז"ל חשבו דברים שהעושה אותן ניצול מחיבוט הקבר, וחד מהם אם מת בערב שבת וכו'. והקשה מורי הא כוונת רז"ל להשמיענו איך לעשות תקנה להנצל מחיבוט הקבר, משא"כ בזה שימות בערב שבת אין זה בידו לעשות. וביאר שהוא מוסר גדול שימות בערב שבת, ר"ל לפנות את עצמו מכל עסקי עוה"ז כאילו מת כדי לעשות הכנה לשבת, ובזה ניצול מחיבוט הקבר. ע"כ מהמו"ל

קעג. ומה יעשה וינצל. מפני שאין צדיק וגו'. לכך יתקן שבעה מדות. **קעד.** מצד התפארת אוהב צדקות. שכן התפארת אוהב צדק עליון וצדק תחתון.

צדקות, ואוהבֵקֶשׁ תוכחות, ואוהבֵקֶשׁ גמילות חסדים, ומכניס אורחיםֵקֶשׁ לתוך ביתו, ויתפללֵקֶשׁ תפילתו בכונה, אפילו מת בחוץ לארץ אינו רואה, שנאמרֵקֶשׁ (יונה ב, ג) ויאמר קראתי מצרה לי אל ה' וגו', בן עזאי אומר שלושהֵקֶשׁ דינים הם ושלשתם לפני הקדוש ברוך הוא הם, רבי עקיבא אומר וכי שלשתם לפני הקדוש ברוך הוא הם, והלא דין קבר לבדו דנין אותו, ודין גיהנם לבדו דנין אותו, ודין שמים לפני הקדוש ברוך הוא הוא, אם אין עליו דין פוטרין אותו מיד, ואם לאו דנין אותו דין ארוך.

הערות

קצה. ומצד הגבורה אוהב תוכחות.
קצו. מצד החסד אוהב גמילות חסדים. לא שיעשה לבד אלא שיאהב לעשות ויעשו אחרים ויעשה מאהבה.
קצז. ומכניס אורחים. נצח והוד אורחים כיסוד שהוא אורח לתוך ביתו מלכות.
קצה. ויתפלל וגו'. נגד היסוד עם המלכות בתפארת שזהו כוונת התפלה.
קעטו. שנאמר קראתי וגו'. קראו עסק בדין הקבר בטן שאלו וקאמר אלו הענינים, וקאמר תוכחות בהתעטף עלי נפשי ביסורין וגו'. וקאמר תפלה תבא אליך תפלתי, וקאמר גמילות חסדים בהפך חסדם יעזבו מכלל לאו אתה שומע הן, וקאמר אוהב צדקות בקול תודה אזבחה לך, וקאמר הכנסת אורחים אשר נדרתי דהיינו לויתן לצדיקים אכסנאים ברכתי (איוב מ) יחצוהו בין כנענים, ושאר הכתובים מפרשים דין חיבוט הקבר, מפני שהדג הוא הקבר ויונה הגוף כנזכר בזוהר וכמו שנתבאר לקמן בזהר בפני עצמו בסייעתא דשמיא.
קפ. שלשה דינים. כדמפרש רבי עקיבא דין קבר, ודין גיהנם לנפש או לרוח ודין שמים לנשמה בהיכלות שהוא דין ארוך כאשר יתבאר בסייעתא דשמיא. וזה מה שרציתי לבאר.

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבריו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה..." - עתה הכל בידך - אתה יכול לחלק ספר "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זוה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זוה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. ובזוה"ק (פרשת ויצא קס"א). כתוב, שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף, תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי"]

זהר על מעלת ושמירת השבת

ימים טובים

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

לאחר צאת השבת

אמר רבי יהודה, לאחר כשיוצאת שבת, בא אותו מלאך ומחזיר אותו גוף לקברו, ונדונים שניהם, זה לצדו וזה לצדו. וכל זה בעוד שהגוף קיים על בריו, שהרי כיון שהגוף נתעכל, אין לגוף את כל הדינים הללו, והקדוש ברוך הוא כותב בו, ולא יעיר כל חמתו.

לאחר צאת השבת

אמר רבי יהודה, לבתר פד נפיק שבתא, אתי תהוא מלאך, ומתדר ההוא גופא לקבריה, ואתדנו תרווייהו, דא לסטריה ודא לסטריה. וכל דא, בעוד דגופא קיימא על בריוה, דהא כיון דגופא אתאכל, לית ליה לגופא כל אלון דינין, וקודשא ברוך הוא (תהלים עח) לא יעיר כל חמתו בתיב ביה.

ט"ל מלאכות

דבר אחר והמשכלים, אלו שיודעים במצוה חמישית במלת בראשית - יר"א שב"ת, אזהרתו שלא לחלל את בת המלך בט"ל מלאכות, שהן ארבעים מלאכות חסר אחת, כנגד ארבעים מלקיות חסר אחת. הרצועה להלקות, היא שפחה רעה, שעטנז, כלולה משור וחמור, שאמר יעקב ויהי לי שור וחמור. על כל דבר פשע - על שור על חמור - שאין מלקין בשבת, שלא שולטת

ט"ל מלאכות

(תיקוני זוהר י"ב, א)

דבר אחר והמשכלים, אלון דידיעי בפקודא חמישאה במלת בראשית, יר"א שב"ת, אזהרה דיליה דלא לחללא ברתא דמלכא בט"ל מלאכות, דאינון ארבעים מלאכות חסר חד, לקבל ארבעים מלקיות חסר חד, רצועה לאלקאה איהי שפחה בישא, שעטנז, כלילא משור וחמור, דאמר יעקב ויהי לי שור וחמור (בראשית לב ו), על כל דבר פשע על שור על חמור (שמות כב ח), דאין מלקין

בשבת, דלא שלטא שפחה בישא על
עלמא, ווי ליה למאן דאשליט לה על
עלמא.

בת יחידה

ובגין דא את שבתותי תשמרו (ויקרא
כו ב), דא בת יחידה, דאיהי
שמירה אחת לשבתות הרבה, בה
תליין כל שמירתן דעשר ספירות,
דאתקריאו שבתות הרבה, ושמרו בני
ישראל את השבת (שמות לא טז), דא
בת יחידה, דאיהי שמירה לישראל
בכל שבת ושבת, ומאן דמחלל לה
לאו איהו נטיר מקודשא בריך הוא,
ולא עוד אלא דאתמר בה (שם יד)
מחלליה מות יומת, מאן דאעיל
ברשות דילה שפחה חללה זונה,
דרשות דילה איהו תחום שבת,
בגוונא דתחום וגבול דימא, דאתמר
שמתי חול גבול לים (ירמיהו ה כב), ומאי
ניהו והיה מספר בני ישראל כחול
הים (הושע ב ט), ולית ים אלא אורייתא.

השפחה הרעה על העולם. אוי למי
שמשליט אותה על העולם.

בת יחידה

ומשום זה את שבתתי תשמרו - זו
בת יחידה, שהיא שמירה אחת
לשבתות הרבה, בה תלויים כל
שמירתן של עשר ספירות, שנקראו
שבתות הרבה. ושמרו בני ישראל
את השבת - זו בת יחידה, שהיא
שמירה לישראל בכל שבת ושבת,
ומי שמחלל אותה, אינו שמור על
ידי הקדוש ברוך הוא, ולא עוד,
אלא שנאמר בה מחלליה מות יומת.
מי שמכניס ברשות שלה שפחה
חללה זונה, שרשות שלה הוא תחום
שבת כמו שתחום וגבול של הים,
שנאמר שמתי חול גבול לים. ומי
הוא? והיה מספר בני ישראל כחול
הים, ואין ים אלא תורה.

הַשְּׁבֵת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

ב. תְּפִלִּין דִּינָן כְּכֹלֵי שְׁמַלְאֲכָתוֹ לְאֶסוּר וְאֶסוּר לְטַלְטְלָן לְצַרְךָ עֲצָמָן רַק לְצַרְךָ גּוֹפֵן כְּגוֹן בְּשִׁבִיל שִׁישְׁמְרוּהוּ מִן הַמַּזִּיקִין אוֹ לְצַרְךָ מְקוֹמָן (לשון הגר"ז ש"ח י"ט, והוא דעת הט"ו ג, ומגן אברהם יא, וכן כתב בסדה"ח, וברכי יוסף אורח חיים סימן ל"א).

לְהַצִּיל הַתְּפִלִּין שֶׁלֹּא יָבוֹאוּ לְיַדֵּי בְּזִיוֹן מִתָּר לְטַלְטְלָן (הגר"ז שם, וכן כתב במנחת שבת סימן פ"ח סעיף קטן ל"ז בשם תה"ד).

גַּם כְּדֵי שֶׁלֹּא יִפְלוּ אוֹ יִגְנְבוּ מִתָּר לְטַלְטְלָן (פרי מגדים ש"ח מש"ז סק"ג, משנה ברורה בביאור הלכה בשם ח"א, תולדות שמואל ערך תפילין).

תְּפִלִּין הַמִּנְחִין בַּחֲמָה אוֹ בַּגְּשָׁמִים וּמִתִּירָא שִׁיפְסְלוּ וְאִי אֶפְשָׁר לְכַפּוֹת כְּלֵי עֲלֵיהֶם גַּם כֵּן מִתָּר לְטַלְטְלָן שֶׁלֹּא יָבוֹאוּ לְיַדֵּי פְּסוּל דְּהוּי בְּזִיוֹן לְתְּפִלִּין כְּשֵׁרִים אִם יִפְסְלוּ (קצה"ש סימן ק"ח בבדה"ש אות ח"י).

וְכִשְׁמַנְחִין כְּבָר עַל הָאֶרֶץ, כְּבָר הַתִּירוּ חו"ל לְהַרְיֵמָן (עירובין ר"פ המוצא תפילין, וסימן ש"א סעיף משנה ברורה).

כא. כִּסּוּי הַתְּפִלִּין (הַנִּקְרָא בִּיתְלָהּ) דִּינָם כְּתְּפִלִּין עֲצָמוֹ וְאֶפְלוּ עַכְשָׁו אֵינָם עַל הַתְּפִלִּין (מנחת שבת פ"ח סעיף קטן ל"ח).

כב. בָּתִּים שֶׁל תְּפִלִּין שֶׁלֹּא הָיוּ בוֹ פְּרָשִׁיּוֹת מְעוֹלָם דִּינוֹ כְּכֹלֵי שְׁמַלְאֲכָתוֹ לְאֶסוּר (תולדות שמואל ס"ז צ"ט בשם הגאון מהרש"ם, עיין שם).

כג. טְלִית שֶׁל מְצוּהָ מִתָּר לְהוֹצִיאָו מֵהַפִּסִּים הַגְּדוֹל שֶׁבוֹ מִנְחִין כָּל הַשְּׁבוּעַ הַטְּלִית וְתְּפִלִּין הַנִּקְרָא "טְלִית בֵּייטְעֵל" (קונטרס אהב"ש שבסו"ס מנחת שבת, מובא בבדה"ש ק"ח ח"י) וְהוּא הַדִּין לְהוֹצִיא הַגְּאָרְטֵעַ"ל (חגוּרָה) מִפִּסִּים הַתְּפִלִּין הַנִּקְרָא "טְלִית בֵּייטְעֵל" (קונטרס אהב"ש שבסו"ס, מובא בבדה"ש ק"ח ח"י) וְהוּא הַדִּין לְהוֹצִיא הַגְּאָרְטֵעַ"ל (חגוּרָה) מִפִּסִּים הַתְּפִלִּין הַנִּקְרָא "תְּפִלִּין בֵּייטְעֵל" שָׁרִי (השבת כהלכתה דיני מוקצה על פי האחרונים הנ"ל) אֲבָל אֶסוּר לְהַגְבִּיּהּ אוֹ לְטַלְטֵל כָּל הַפִּסִּים מִמְּקוֹם לְמְקוֹם לְהַקְּלַ עֲלָיו לְהוֹצִיא הַחֲגוּרָה (שם מטעם דְּכָלֵם בְּסִיסִין לְהַתְּפִלִּין שְׁאֶסוּר בְּטַלְטוּל רַק לְצַרְךָ גּוֹפּוֹ וּמְקוֹמוֹ).

כד. לִיכ"ט (גד) שֶׁלֵם שֶׁל שַׁעוּהָ אוֹ חֲלָב אֶפְלוּ נִדְלָקָה כְּבָר בַּחֲל אוֹ בַּשְּׁבֵת שַׁעְבָּרָה נִקְרָא כְּלֵי שְׁמַלְאֲכָתוֹ לְאֶסוּר וּמִתָּר בְּטַלְטוּל לְצַרְךָ גּו"מ (שולחן ערוך הגר"ז

ש"ח סל"ג, קצוה"ח ק"ח ת, ומקורו במגן אברהם ש"ח סעיף קטן ח"י) והיעב"ץ אוסר (שערי תשובה שם). ובאפנים הבאים אסורין בטלטול בכ"ע, והן: באינו ראוי עוד להדלקה (מנחת שבת פ"ח סעיף קטן ג' בשם זת"מ, ונז"י, ותו"ש). וכן אם היה דלוק בבה"ש של שבת זו (סימן רע"ט ס"א-ב-ג, ומגן אברהם וש"א). וכן נר שלם שאין יוצא כָּלֵל מן הפתילה למעלה אלא כלו מכסה בחלב ואינו ראוי להדליקו עד שיבהבו אותה תחלה (תולדו"ש סימן צ"ט אות י"א).

כה. ספרים שמותר לקרות בהם מותר לטלטלם אפלו שלא לצורך כלל (ש"ח ס"א, הגר"ז אות יז, וש"א).

כו. מגלה מותר לטלטל בכל שבתות השנה כיון שיכול לקרות בהם (כן כתב באליהו רבה סימן ש"ח ופרי מגדים א"א ש"ח סק"י, ומחה"ש שם סק"י, ושערי תשובה תרצ"ג סק"ב, וכ"נ במשנה ברורה כ"ב, וכן כתב במנחת שבת פ"ח, נ"ד דלא כפרי חדש, ובאור ישע העיר לפלא שלא העירו האחרונים דכפי הנהוג בזמננו היינו צריכין לזון במגלה דין "מקצה מחמת חסרון כוונת" דהלא אין משתמשין במגלה כל השנה כלל רק לצורך קריאת המגלה ולשם זה נכתבת ונמכרת, ומטעם זה לבד דינו ככלי שמלאכתו לאסור (עיי' לעיל בכללי "כלי שמלאכתו לאסור" וטראה) אפלו אם רוצה בהזדמנות ללמוד מתוכה (שלא שמענו בזמננו כלל) אבל לבד זה נוסף עליה מה שמקפידין עליה שלא תתלכלך ותתקלקל ומיחדין לה מקום באמצע שנה ומדקדקין שלא לטלטלו לשום דבר רק למצותו עת הגיע זמנה, ולפי זה הנה לה מקצה מחמת חסרון כוונת גמור כמבאר בסימן ש"ח ס"א וכל האחרונים).

כז. זייגע"ר שלנו מותר בטלטול (פרי מגדים ש"ח, ומחצית השקל, משנה ברורה ושאר אחרונים) ודוקא הקטנים שקורין טאשי"ן אוה"ר [או האנ"ד אוה"ר] אבל הגדולים שקורין וואנ"ד אוה"ר אסור לטלטל (משנה ברורה ש"ח, קס"ח), ובנדון הזייגע"ר שדרה תשמישן בכח עלעקטרי על ידי הבאטערי המנח בתוכה גדולי זמננו אסורין לטלטול בשבת (אור השבת דף י"ב).

כח. כתב שאסור לקרות בשבת (עיי' ש"ז סעיף י"ב, יג, יד) אם מאיזה סבה מקפיד שלא להשתמש בו כגון לצור על פי צלוחיתו וכיוצא אסור לטלטלו אפלו לצורך מקומו שהרי אינו ראוי לכלום, ודינו כמקצה מחמת גופו (שולחן ערוך הגר"ז ש"ז כ"ח).

מדוע משיח לא בא? בהמשכים

יג. היום לדאבוננו כִּלְל לא שׂיךְ דְּבַר כְּזֶה, בַּמְּקוֹם הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר אֵין יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר מִשְׁגִּיחַ אַחַד, וְגַם זֹאת מִחֲשִׁיבִים זֹאת לְבַעַל הַבַּיִת לְמִסְרִוֹת נֶפֶשׁ גְּדוּלָה, כִּי כִּפִּי שְׂכָבֵר הַזְּכָרְנוּ לְמַעַלָּה הַבַּעַל הַבַּיִת מִסְתַּכֵּל עַל הַפִּיס, וְהוּא אֵינוֹ מִסְתַּכֵּל עַל הַפְּשָׁרוֹת, מִמִּילָא זֶה נִחְשָׁב אֶצְלוֹ כְּאֵלוֹ שֶׁהוּא מִן אָדָם שֶׁמִּסְתַּוָּבֵב אֶצְלוֹ וְאֵינוֹ עוֹשֶׂה דְּבַר, אֲבָל אֵין לוֹ בְּרִירָה, הוּא נֶאֱלָץ לְשַׁלֵּם לוֹ, כִּי הָרַב הַמְּכַשִּׁיר תּוֹבֵעַ זֹאת. וְאֶכְּן, בְּמִקּוּמוֹת מְסִימִים בַּעַל הַבַּיִת אֵינוֹ יָכוֹל לְשֹׂאת זֹאת, וְהוּא נוֹתֵן לְמִשְׁגִּיחַ תְּפַקִּיד לְעַבֵּד, וּמִמִּילָא אֵילוֹ פְּנִים יֵשׁ לְהַשְׁגָּחָה כִּזֹּו?

יד. כּוֹתֵב הַלְבוּשֵׁי מְרַדְכִי, שֶׁכֹּל הַמִּשְׁגִּיחִים חֲבִיבִים לְהִיּוֹת יִרְאֵי שָׁמַיִם, וְעַל כֵּן גַּם אֵין מְדַקְדָּקִים. רֵאשִׁית, כִּי יִרְאֵי שָׁמַיִם אֵינוֹ מֵאֲפֶשֶׁר לְעַצְמוֹ, בְּמִיחָד לֹא בְּזִמְנֵנוּ, לְקַחַת עַל עַצְמוֹ אַחֲרִיוֹת כֹּל כֵּן גְּדוּלָה, שֶׁכֹּלל יִשְׁרָאֵל יֵאָכֵל עַל הַשְּׁגָחָתוֹ.

טו. רַב הַמִּשְׁגִּיחִים נִבְחָרִים לֹא עַל פִּי רַמַּת הִירְאָת שָׁמַיִם שְׁלֵהֶם אוֹ לְמוֹד תּוֹרָה, אֲלָא עַל יְדֵי פְּרוֹטֶקְצִיָּה אֶצֶל הָרַב הַמְּכַשִּׁיר, כְּאֲשֶׁר קְרוּב אוֹ יָדִיד פּוֹנֶה אֵלָיו, וְהוּא מְסַדֵּר לוֹ עֲבוּדָה שֶׁל הַשְּׁגָחָה, וּמִמִּילָא אִזְ כֹּלל אֵין מִסְתַּכְלִים עַל הִירְאָת שָׁמַיִם.

טז. עוֹד מְצִינֵנוּ שֶׁם הַלְבוּשֵׁי מְרַדְכִי, שֶׁהַמִּשְׁגִּיחַ חֲבִיב שֶׁיְהִי בְּיָדוֹ כֹּל הַמִּפְתָּחוֹת שֶׁל הַמְּקָרָה, הַמְּקַפִּיא [הַפְּרִיזֶעֶר] וְכֵן הֶלְאָה, וְכֵן אֶת מִפְתָּחוֹת בַּיִת הַחֲרֻשֶׁת, בְּכַדֵּי שְׁיוּכָל לְהַכְנִס מְתִי שֶׁהוּא חֶפֶץ בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה, וְהוּא אֶכְּן חֲבִיב לְהַכְנִס לְשֵׁם מִדֵּי פַעַם בְּשַׁעוֹת הַלַּיְלָה לְבַחֵן הָאֵם לֹא עוֹשִׂים מַשְׁהוֹ בְּשַׁעוֹת הַלַּלּוֹ. [כַּיּוֹם כֹּלל אֵין דְּבַר כְּזֶה שֶׁלְּמִשְׁגִּיחַ יִהְיֶה מִפְתָּח וְכִי הוּא יוּכַל לְבוֹא לְמִקּוֹם בְּשַׁעוֹת כְּאֵלוֹ] (וְכֵן חֵלֶק שֶׁל הַמוֹצָרִים הַמְּגִיעִים לְבַיִת הַחֲרֻשֶׁת מִיִּצְרִים בְּמַפְעָלִים אַחֲרִים (כִּפִּי שֶׁהַדְּבַר קָיָם בְּמַרְבֵּית הַמַּאֲכָלִים), לְכֵן גַּם שֶׁם חֲבִיבִים לְשִׁמּוֹר עַל כֵּן בְּדִיּוֹק).

יז. וְעַל כֵּן מְסִיִּם הַלְבוּשֵׁי מְרַדְכִי, שֶׁמִּשְׁגִּיחַ שֶׁהוֹלֵךְ וּבָא (יּוֹצֵא וְנִכְנָס), אֵין לְמִשְׁגִּיחַ כְּזֶה כֹּל עֵרָף [יּוֹצֵא לְפִי דְּבָרָיו שֶׁהַיּוֹם אֵין כֹּל אֶפְשָׁרוֹת לְאָכֵל שׁוּם אֲכָל אֲלָא רַק אֲכָל הַנֶּעֱשֶׂה בַּבַּיִת].

יח. אֲבָל הָאֵמֶת הִיא שְׂאִין לָנוּ כֹּל צַרְף לְרוּץ עַד לְלְבוּשֵׁי מְרַדְכִי, כִּי רַבָּה שֶׁל צֶאֱנָו הַקְּדוּשׁ ז"ע כּוֹתֵב כְּבָר בְּזִמְנֵנוּ (שׁו"ת דְּבָרֵי חַיִּים חֵלֶק ב הַשְּׁמִטוֹת ס"י מ') כִּדְלֶהֱלֹן: לְסַמָּךְ כַּיּוֹם עַל הַכֶּשֶׁר כֹּלל אֵינוֹ רְאוּי אֶפְלוֹ עַל הַרְבָּנִים הַכְּשָׁרִים בְּיוֹתֵר, כִּי יּוֹצֵאִים מִכֵּן מְכַשׁוּלִים רַבִּים.

ט. המורה הוראה העולמי המפרסם הגאון ר' פנחס הורביץ, כותב בספרו (פרק ז "א או א') זה שרופה לשמר את נשמתו, שירחיק את עצמו מכל סוג אכל ושתיה שלא נעשה בבית.

כ. אותו דבר כותב גם ר' הלל קאלאמייער זצ"ל (מקרי דרדקי פ' בא) אם המוכר הוא בעל בית חרשת [לא אחד שעושה לעצמו בבית בלבד], אפלו פשיט לו הכשר אסור להאמין לו.

כא. בעוונותינו הרבים המצב הוא כזה שרב האנשים סומכים על הרבנים המכשירים, שכל מאגים הוא כסף, מה שהם מרויחים על זה שהם נותנים השגחה. הם מבקרים שם רק מפעם לפעם, הוא מסתכל לצדדים בכדי לצאת ידי חובה, ולעתים הוא חושש מבעל הבית, ולכן הוא אינו חוקר ודורש מספיק כפי שצריך לעשות בכדי לדעת כל מה שמכניסים לתוף המאכל, שלעתים רבות יש בהם חשש של אסורי דאורייתא, נבלה וטרפה ממש רחמנא ליצלן, הוא לוקח רק בחשבון שהדבר יכול לגרם לו הפסד ממון וכדומה.

לעתים רבות, על אף שידוע לו על הרבה חששות, הוא מנסה להעמיד התרים רבים ככל שניתן, בכדי להכשיר את המאכל, על אף שלהתרים שלו יש יסודות מאד רעועים.

כב. כל זה נובע מכך שהוא חושש לבקר יותר מדי את בעל הבית כשהוא יכול לעתים להדחיו מתפקידו, במיחד כשברור לו שהוא יוכל למצוא מכשיר שני בקלות, ומכל זה יוצא שאלפי יהודים נכשלים במאכלות אסורות בלי שהם יודעים על כך, כפי שהעבדות הוכחו אפלו אצל רבנים גדולים, ד' ישמרנו.

כג. חלק גדול מן המכשירים מקבל את פסו לא בשל ההשגחה הנזקה שלו, אלא ההפך, בשל העלמת עין מבטיות שונות, וזאת כשאננם נותנים את הדעת למה שהם רואים באמת, וכל ההשגחה נוטל רק בעל הבית בכדי להסוות את עיני ההמונים, בכדי שיחשבו שהמוצר פשוט כשיסמכו על בעל המכשיר והשגחתו, כשהוא ידוע ומפרסם כרב גדול בתורה וכדומה.

כד. יותר ויותר בעלי מכשירים סומכים למעשה על בעלי מכשירים אחרים, מאחר ובמוצרים שמיצרים מכניסים מוצרים מוכנים שעליהם נותנים הכשירים רבנים אחרים והוא נאלץ לסמוך על אותם בעלי המכשירים, פרושו של דבר שהמאכל יכול להיות מערב במוצרים של בעלי מכשירים שונים, כשייתכן שהיהודי הקונה את המוצר בעצם רק מסתמך על אותו רב הנותן את ההשגחה, ולא על הרב שנתן את ההשגחה על המוצר שהכניסו לתוף אותה תוצרת.

וזאת כָּבֵד בְּעֶבְדָּהּ הַטּוֹבָה בְּיִתְרָה, כִּי רוּב רַבָּם שָׁל הַמוֹצְרִים הַכָּשָׁרִים אֵין לַתּוֹצֵרֶת שְׂמִיכְנִיסִים לְתוֹף אוֹתָהּ תּוֹצֵרֶת כָּלֵל הַכָּשָׁר, וְהָרַב סוֹמֵךְ עַל הַתֵּרִים שׁוֹנִים, כִּי בְּרוּר שֶׁהָרַב בַּעַל הַמְּכַשִּׁיר אֵינוֹ מִסְגֵּל - גַּם כְּשִׁירָצָה בְּכֹף - לְלַכֵּת לְבַדֵּק וְלִשְׁמֹר עַל כָּל מֵאוֹת הַמְּפַעְלִים הַמְּיָצְרִים אֶת הַתּוֹצֵרֶת בְּכָל רַחֲבֵי אֶמְרִיקָה, וְלַעֲתִים אַף בְּמִדְיָנוֹת מִרְחֻקוֹת, בְּגִלְל מוֹצֵר אֶחָד שֶׁיְהִי תַהֲלִיף כָּשֵׁר.

כה. אֲנָשִׁים אוֹמְרִים: אוֹתִי כָּלֵל לֹא מְעַנֶּנּוּ, לְהַפּוֹת יָכוֹ אֶת הָרַב בְּעוֹלָם הַבָּא. הַטַּעֲנָה כְּלָה שְׁקֵרִית, כִּי הִגַּם שֶׁהָרַב יִקְבֹּל אֶת עֲנָשׁוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא עַל שֶׁהִחְטִיא אֶת הַהַמוֹנִים, אָבָל זֶה לֹא יִפְטֹר אֶת מִי שֶׁאֲכַל מִן הַתּוֹצֵרֶת, שֶׁסָּמַךְ בְּעֵינָיו עוֹרוֹת עַל בַּעַל הַמְּכַשִּׁיר מִבְּלִי שֶׁבִּדָּק הֵיטֵב בַּחֲקִירוֹת וְדִרִישׁוֹת שֶׁאֲכֹן נִתֵּן לְסַמְּךָ עַל הָרַב הַנוֹתֵן הַשְּׂגָחוֹת טוֹבוֹת.

כו. שְׁלֹא יִטְעוּ שֶׁבְּכֹף שִׁיּוּדְעִים בְּבִטְחָה שֶׁהָרַב הוּא גָדוֹל בַּתּוֹרָה יר"ש בְּאַמֶּת אֲזֶה כְּבָר מִסְפִּיק, כִּי כִּפִּי שֶׁכְּבָר הַזְּכָרִיתִי קִדְּם, שֶׁלְרַב הַמְּכַשִּׁיר חֵיב שֶׁיְהִי מַעֲלֹת שְׁלָרַב בְּעַלֵי הַכָּשָׁרִים אֵין. (רָאֵה לְעֵיל).

כז. עוֹד חֵיבִים לְדַעַת כָּל אֵלוֹי הַמְּחַפְּשִׁים דִּינָקָא מִן הַמְּבַחֵר, וְלֹא רוֹצִים לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּמָה שֶׁמִּתְּרָר רַק בְּשַׁעַת הַדְּחָק, עַלֵיכֶם לְדַעַת כִּי הַנֶּכֶם חֵיִים בְּטַעוֹת גְּדוֹלָה, כִּי אֵין כְּמַעַט (חוּץ מִיחִידִים מִמֶּשֶׁ) שׁוּם מֵאֲכָל שֶׁהוּא בְּאַמֶּת כָּשֵׁר לְמַהְדָּרִין מִן הַמְּהַדָּרִין, וְשַׁעַל אֲזֶה הָרַב בַּעַל הַמְּכַשִּׁיר אֵינוֹ בַּעַל אַחֲרִיּוֹת, כִּי הָאַחֲרִיּוֹת רַק עַל הַכָּשָׁרוֹת וְלֹא עַל הַהַדוּר.

לְכֹף אֲנוּ נִצְטִיט כָּאֵן אֶת דְּבָרֵי אֱלֹקִים חֵיִים, שֶׁאוֹתָם כְּתַב כ"ק אַדְמו"ר מְסַאֲטָמָר זצ"ל בַּתְּשׁוּבָתוֹ (נִדְפַס בַּנֶּפֶשׁ יִשְׁעֵי ח"א עֲמוּד תכ"ג ע"ש דה"ק באריכות), שֶׁאֲנִנוּ רַק נַעֲתִיק כְּמָה שׁוֹרוֹת הַנוֹגְעִים לְעֵינָנוּ.

וְזֶה לְשׁוֹנוֹ (ד"ה הִנֵּה מָה): הָאֵם עַל הַהֲכָשֵׁר רְשׁוּם אֲפֹן הַהַשְּׁגָחָה, הוּא הֵלֵא כּוֹתֵב רַק שֶׁהַמוֹצֵר כָּשֵׁר, וְכֹף אֲכֹן הָאֶמֶת עַל פִּי הַהֲלָכָה, וְהֵלֵא כָּל הָעֲנִינִים הַעוֹמְדִים תַּחַת הַשְּׂגָחַת בֵּית דִּין אֲזֶה בְּאֲפֹן כְּזֶה, כְּשֶׁמְבִיאִים בְּפָנֵי הַבֵּית דִּין בְּשֵׁר שֶׁיֵּשׁ עֲלֵיהֶן שְׂאֵלָה וְנִבִּית דִּין מִתִּיר, אוּ רִיאוֹת שֶׁיֵּשׁ עֲלֵיהֶם שְׂאֵלוֹת וְנִבִּית דִּין מִתִּיר בְּשָׁל הַפֶּסֶד מְרֻבָּה, עַל אֵף שֶׁהִתֵּר הִזָּה הוּא רַק בְּשַׁעַת הַדְּחָק וּבְהַפֶּסֶד מְרֻבָּה, וְגַם זֶה הַמְּדַדֵּק בְּמַעֲשָׂיו אֵינוֹ יוֹדֵעַ כָּלֵל שֶׁהַבְּשֵׁר שֶׁהוּא אוֹכֵל הָיָה עֲלֵיהֶן שְׂאֵלוֹת, שַׁעַל אֵף שֶׁנִּפְסַק שְׁהוֹן כְּשָׁרוֹת הוּא לֹא הָיָה אוֹכֵל אוֹתוֹ, הַקּוֹנֶה רוֹאֶה שֶׁכְּתוּב כָּשֵׁר וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ כָּלֵל אֵיזוֹ מִדַּת כְּשָׁרוֹת עַל הַמוֹצֵר כּו', אוֹתוֹ דָּבָר בְּמִצּוֹת שְׁנֵשִׁים אוֹפוֹת כּו' וְאוֹתוֹ דָּבָר אֲצֵל יֵין וְכו'.

כְּלָם יוֹדְעִים שֶׁבֵּית דִּין פּוֹסֵק רַק מָה שֶׁהוּא מַעֲקָר הַהֲלָכָה, וְכָל מִי שֶׁמְדַדֵּק מְתַעֲנֵן בְּכַרְטִיּוֹת וְאֵינוֹ סוֹמֵךְ עַל הַהֲכָשָׁרִים.

ואם יִשְׁנֶם אֲנָשִׁים שְׂאִינָם מְבִינִים אֶת לְשׁוֹן הַחֲכָמִים, הִלְלוּ לְבַד טוֹעִים וְגֵרָמוּ
לְעֶצְמָם הֶפְסֵד, אֲבָל הַחֲכָמִים (הַרְבָּנִים) אֵינָם רוֹצִים לְשַׁקֵּר חֵס וְשְׁלוֹם.

עוד כותב שם הרבי זצ"ל, שֶׁהַתְּהִלָּה הַזֶּה חַיֵּב לְהִיּוֹת, כִּי אַחֲרֵת אַף רַב לֹא יוּכַל
לְתֵת הַכָּשֶׁר, וְהַצְבוּר יבא לידי אֲכִילַת מַאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת, אֲבָל בְּאַמְתָּ עַל הַצְבוּר לְדַעַת
כִּי הַהֲכָשָׁרִים אֵינָם בְּשִׁבִיל הַמְדַקְדָּקִים, כִּי הִלְלוּ אֲסוּר לָהֶם לְסַמְּךָ עַל הַכָּשָׁרִים כָּלֵל
שֶׁנַּעֲשׂוּ רַק בְּשִׁבִיל פְּשׁוּטֵי הַמּוֹן הָעָם.

כח. עוד כותב שם הרבי זצ"ל, שֶׁמֵּאַחַר וְהַהֲכָשֶׁר אֵינּוּ מֵיַעַד לְמַדְקָדְקִים, לְכֹן
שֶׁהַרְבָּנִים יִמְנְעוּ מִלְּכַתֵּב עַל הַמּוֹצְרִים כְּשֶׁר לְמַהְדָּרִין מִן הַמְהַדָּרִין, כִּי סֵתָם אֲנָשִׁים
יִקְנוּ אֶת הַמּוֹצֵר אֶפְלוּ אִם יִהְיֶה כְּתוּב רַק הַמְּלָה "כָּשֶׁר", וְלָכֵן כְּשֶׁכּוֹתְבִים מְהַדָּרִין מִן
הַמְהַדָּרִין מְטַעִים בְּזֹאת אֶת הַמְדַקְדָּקִים הַסְּבוּרִים שֶׁהַמּוֹצֵר טוֹב.

כט. יוצא מִכָּל הַנֶּ"ל שֶׁכָּל הַמּוֹצְרִים שְׂיֵשׁ עֲלֵיהֶם אֶת הַנֶּסֶח לְמַהְדָּרִין אוֹ תַעֲמוּלָה
דוֹמָה, הֵרִי שֶׁהוּא שָׁקֵר גָּמוּר וְשֶׁלֹּא יֵאֱמִינוּ לָהֶם.

בְּפֶרֶט הַיּוֹם, כְּפִי שֶׁכָּבֵר כְּתַבְנוּ קִדְּם, הַלּוֹאֵי שָׁזָה יִהְיֶה כְּשֶׁר בְּשִׁעַת הַדְּחָק, כִּי
לְדַאֲבוּנָנוּ הַמְכָשׁוּלוֹת כָּל כָּף גְּדוֹלִים, שֶׁחֶלֶק גְּדוֹל מִן הַמַּאֲכָלִים עִם הַהֲכָשָׁרִים
הַטּוֹבִים בְּיֹתֵר יֵשׁ לָהֶם בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים חֲשָׁשׁוֹת גְּדוֹלִים, בְּפֶרֶט כְּפִי שֶׁהַרְבִּי
מִסַּטְמָאֵר זצ"ל כּוֹתֵב בְּהַמְשָׁף, שֶׁמֵּצֵב זֶה חֲמוּר בְּמִיחַד בְּתַקּוּפַתְנוּ שֶׁשְׂכִיחַ פְּרָצוֹת
(הַסּוֹחֲרִים עוֹשִׂים כָּל מִינֵי תַעֲלוּלִים כו'), אִי אֶפְשָׁר כָּלֵל לְסַמְּךָ סֵתָם עַל חֲזָקַת כְּשָׁרוֹת,
וְשֶׁהַיּוֹם הַמֵּצֵב הַשְּׁתַנָּה בְּתַקְלִית וְהוּא גְרוּעַ בְּהַרְבֵּה בְּגִלְל הַעֲרֻמוּמִיּוֹת הַגְּדוֹלָה,
וְהַקּוֹנִים נִכְשָׁלִים כְּשֶׁאֵינָם יוֹדְעִים מִי וּמָה.

ל. על כֵּן אֲנִי מוֹדִיעַ וּמְזַהֵר אֶת הַצְבוּר, שֶׁלֹּא יִרְמוּ אֶת עֶצְמָם, שֶׁהִגֵּם שְׂאוּכָלִים
מִכָּל הַהֲכָשָׁרִים הַטּוֹבִים אֲז נַחֲשָׁבִים לְמַדְקָדְק וְיִהְיֶה יָפָה, בְּפֶרֶט שֶׁאֵת הַתְּשׁוּבָה הַזֹּאת
כּוֹתֵב רַבְּנוּ לַפְּנֵי הַמְּלַחְמָה שֶׁמֵּאֵז הַמֵּצֵב הַכּוֹף לְהִיּוֹת גְרוּעַ בְּהַרְבֵּה, בְּפֶרֶט בְּאַמְעִירָקָא
שֶׁם מִיִּצְרִים הַכָּל בְּטַכְנִיקָה הַחֲדִישָׁה בְּיֹתֵר כְּפִדּוּעַ.

לא. כָּל מָה שֶׁמִּיִּצְרִים וְעוֹשִׂים בְּבִית הוּא הַרְבֵּה יוֹתֵר טוֹב וּבְטוּחַ מִמָּה שֶׁקּוֹנִים
עִם הַהֲכָשָׁר הַטּוֹב בְּיֹתֵר (חוץ מִמָּה שֶׁמְכַנְיָסִים דְּבָרִים מוֹכְנִים לְתוֹצְרָתָהּ, שֶׁאֵז שׁוֹב נוֹפְלִים
לְחֲשָׁשׁוֹת אֶפְלוּ כְּשֶׁעוֹשִׂים זֹאת לְבַד).

הַמְּשַׁךְ יבא

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

כל הצדיקים פוגשות נשמות של צדיקים לפניהם להצלתם

ויקרא ט"א וע"ב

רבי אלעזר ורבי יוסי חמיו היו הולכים מאושא ללוד. אמר רבי יוסי לרבי אלעזר, אפשר שמעת מאבובי מאי דכתיב, ויעקב הלך לדרכו וגו'. אמר לו, לא ידעתי. עד שהיו הולכים, הגיעו למערה של לוד. שמעו אותו קול שאומר: שני עפרים של האילת עשו לפני רצון של נחת לי, והם היו המחנה הקדוש שפגש יעקב לפניו. התרגש רבי אלעזר והסתער בנפשו, ואמר: רבון העולם כן דרכו, טוב לנו שלא נשמע, שמעתי ולא ידעתי.

התרחש לו נס, ושמע אותו קול שאומר: אברהם ויצחק היו. נפל על פניו וראה את דיוקן אביו. אמר לו, אבא, שאלתי והשיבני, שאברהם ויצחק הם שפגשו את יעקב כשנצל מלבן. אמר לו, בני, הוצא את (פסוק) פתקה, וקח את דברי אביה הזקן, פה מדבר גדולות הנה. ולא רק זה בלבד, אלא את כל הצדיקים פוגשות נשמות של צדיקים לפניהם להצלתם, והם מלאכים קדושים עליונים.

רבי אלעזר, ורבי יוסי חמיו, הוו אצלי מאושא ללוד. אמר רבי יוסי לרבי אלעזר, אפשר שמעת מאבובי מאי דכתיב, ויעקב הלך לדרכו וגו'. אמר ליה לא ידענא. עד דהוו אצלי מטו למערתא ללוד. שמעו ההוא קלא דאמר, תרי עוזלין דאילתא עבדו קמאי רעותא דניחא לי, ואינון הוו משרייתא קדישא דערע יעקב קמיה. אתרגיש רבי אלעזר, ואסתער בנפשו, ואמר, מריה דעלמא כן אורחוי, טב לן דלא נשמע, שמענא ולא ידענא.

אתרחיש ליה ניסא, ושמע ההוא קלא דאמר, אברהם ויצחק הוו, נפל על אנפוי וחמא דיוקנא דאבוי, אמר ליה, אבא, שאילנא ואתיבנא, דאברהם ויצחק הוו, דערעו ליעקב כד אשתזיב מלבן. אמר ליה ברי, פוק (ס"א פסוק) פתקה, וסב סבתך, פום ממלל רברבן הנה. ולא דא היא בלחודוי, אלא לכל צדיקיא נשמתהון דצדיקיא מערעין קדמוהי לשיזבותיה, ואינון מלאכיא קדישי עלאי.

ובא ראה, יצחק היה קים באותה
שעה, אבל נשמתו הקדושה נלקחה
לקסא הכבוד של אדונו, כשנעקד על
גבי המזבח, ואז נסתמו עיניו מראות.
הינו שפתנו לולא וגו' ופחד יצחק

ותא חזי, יצחק קיים הוה בהיהא
שעתא, אבל נשמתיה קדישא
אתנסיבת בכורסא יקרא דמאריה,
נד אתעקד על גבי מדבחא.
ומפדין אסתמו עינוי מחיזו. היינו
דכתיב, (בראשית לא) לולא וגו' ופחד
יצחק היה לי (ע"כ תוספתא).

ספר הזוהר הקדוש המחולק

מונקד, עם לשון הקדש

ובו:

- ספר הזוהר
- זוהר חדש
- תקוני הזוהר

המחולק ל-960 קונטרסים (ב-32 כרכים).
הלימוד מחולק לשנה אחת ולשלוש שנים.

בקרום יופיע בעז"ה

באו וטלו חלק בזכות המיוחדת של

"סיום הזוהר"

ע"י לימוד 6 עמודים בלבד!

תוך מספר דקות (כ-7 דקות) הנך מסיים את הזוהר.

ותשאל כיצד?

התכנית ערוכה באופן של חלוקת הזוהר השלם,
הכולל 5760 עמודים ל-960 חוברות ("תתק"ס")
דהיינו 32 אריזות כשבכל אריזה יש 30 חוברות
ובכל חוברת 6 עמודים של דפים זוהר הקדוש (עם לשון הקודש).

וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו.
ונחשב לכל אחד ואחד פאילו סיים כל הזוה"ק.

ירושלים: 02-6255789
בת ים: 052-6077914/054-9531936
מבריה: 050-4121015
צפת: 052-7150754/0504101341
עיר העתיקה: 054-2240932
צפון: 054-9788564
כאר שבע: 08-6108605
תנ"ה: 09-8323442

"הרצים יצאו החופים"
כל המופיעים ומפעילים לשון קרוב תנאולו וזכו
מימישה וראה באצבעו ליוונם וזאמו:
"במותכם היוגתי"
שלוחו בעזרת הרוצים לקנות את הסט ולדאוג לחלקו באופן
מסודר ב-32 כרכים לבתי כנסת/ מדרש בערים, בשכונות,
במושב, ביישובים, בבסיסי צה"ל ובקהילות היהודיות בחו"ל
מיוזמים להתקשר: 0548-436784

סט הזוהר הקדוש
המחולק - לכל ימי השנה
סיום הזוהר בכמה דקות
בבית הכנסת/ המדרש - בשבת, ובכל זמן.
כל כרך מתחלק ל-30 איש,
וכך יוכלו לסיים כל הזוה"ק
יחדיו כאיש אחד.

לתרומות ולהנצחות: 054-8436784

שֵׁעַר הָעֲרֵבוֹת

כָּל יִשְׂרָאֵל עֲרָבִים זֶה בָּזֶה

בַּהֲמַשְׁכִּים

יהודי בלי יראת שמים בלי אהבת השם אינו שווה כלום

בואו ונחשוב קצת מה חסר לנו בדור הזה, ברוך השם יש לנו הרבה ישיבות, הרבה תורה, (עשרות אלפים אנשים לומדים דף היומי בבלי וירושלמי, ועוד), יש לנו הרבה חסד, יש לנו הרבה בתי מדרשים בנינים גדולים להפליא בארץ ישראל ובחוץ לארץ, הבתי כנסיות מלאים מתפללים, תלמודי – תורה מלאים ילדים, ובתי חינוך לבנות מלאים ילדות, ולכאורה נראה שהדור שלנו הוא דור דעה, אם כן השאלה מה אנחנו רוצים להוסיף לדור חשוב כזה?

תשובה: אנו מתפללים בתפילות ברכת החודש "חיים שיש בהם יראת שמים ויראת חטא", ואחר כך מתפללים חיים שאין בהם בושה וכלימה וכו'. וצריך להבין המשך התפילות האלו, מהי השייכות של יראת שמים ויראת חטא לבושה וכלימה? אתמהה.

ואפשר לפרש בהקדם מה דאיתא במסכת שבת (דף ל"א עמוד א') אמר רבא בשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו, נשאת ונתת באמונה^[א], קבעת

[א] ועיין מהרש"א בחידושי אגדות: מה שיש לדקדק אהא דאמרינן פרק קמא דסנהדרין תחילת דינו של אדם על דברי תורה כו', מפורש שם. [ואיתא במסכת סנהדרין (דף ז) אמר רבי המנונא אין תחילת דינו של אדם אלא על דברי תורה וכו', והיא לכאורה סתירה למה שכתב כאן, (ועיין בתוספות שהקשו על זה, ותירצו בב' פנים, עיין שם). ואפשר לפרש על פי מה שכתבו הספרים דהא בהא תליא, וב' השאלות באים כאחד, כי אם היה לו אמונה בהשגחתו יתברך שמו, היה לו די זמן ללמוד, שהעת שחוטפים למען כבוד תורתו יתברך, לא יגרום בשום אופן העדר או חיסרון בפרנסתו, ומעתה אין כאן סתירה, כי השאלה על נשאת ונתת באמונה היא גם כן על דברי תורה, ועיין עירובין (דף נ"ד), ואין כאן מקומו להאריך].

והנה להגיע לאמונה פשוטה צריכה להיות תמימות ככתוב בתורה (דברים יח, יג) "תמים תהיה עם ה' אלוקיך" ופירוש רש"י ז"ל: "התהלך עמו בתמימות ותצפה לו, ולא תחקור אחר העתידות, אלא כל מה שיבוא עליך תקבל בתמימות, ואז תהיה עמו ולחלקו (ספרי ס"ז). (ועיין ברמב"ן ואור החיים הקדוש מה שכתבו בזה).

ובספר בית אברהם (פרשת ויגש) מבואר שלא רק בענינים הנוגעים אל הגוף צריך להיות תמים, אלא אפילו בענינים הנוגעים אל הנפש ועבודת ה' צריך ללכת בתמימות, כי יש כאלו שהם מתיגעים בעבודת ה' בכל כוחם ונפשם ואין רואים סימן ברכה בעבודתם, והעצה לזה – "תמים תהיה עם ה' אלוקיך (דברים יח, יג), ולהתחזק בבטחון בה', ולא יפול ביאוש, חס וחלילה, כי רוצים לנסות מן השמים את מדת הבטחון שלו, ולא יפנה לטענות יצר הרע שהוא כל כך רחוק מה' – רק יתחזק לעמוד בנסיון.

עתים לתורה^[ב], [לקבוע עתים לתורה דבר קצוב שלא ימשך כל היום לדרך ארץ] עסקת בפריה ורבייה^[ג], [היינו חוסן] צפית לישועה^[ד], [לדברי הנביאים], פלפלת בחכמה, הבנת דבר מתוך דבר [היינו דעת], ואפילו הכי אי יראת ה' היא אוצרו אין, אי לא לא^[ה], משל לאדם שאמר לשלוחו העלה לי כור חטין לעליה הלך והעלה לו, אמר ליה, עירבת לי בו קב חומטין [ארץ מלחה ומשמרת את הפירות מהתליע] אמר ליה לאו, אמר ליה מוטב אם לא העלית. תנא דבי רבי ישמעאל, מערב אדם קב חומטין בכור של תבואה ואינו חושש^[ו].

וכמו כן מבואר בתורתינו הקדושה (דברים י' י"ב) "ועתה ישראל מה^[ז] ה'

ובכל מצב יש לעבוד את ה'. וכפי שביאר ה"חפץ חיים" על הפסוק "המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קודש הוא" (שמות ג, ה) - רוצה לומר, כשאדם בצרה ומצוקה, גם אז - באותו מצב ובאותה שעה - קודש הוא, אפשר שרצון ה' הוא דוקא בעבודה מאותה שעה הדחוקה.

ואפילו אם לבו קשה כאבן, זה סימן טוב, כמו שמבואר בב"א (פרשת בא) וז"ל: כמו מן מרגלית יקרה הנמצאת במעמקי הים ועליה אבן כבדה מאד, וצריך יגיעה מרובה ועבודה קשה מאד לנפץ את האבן עד שמוצאים את המרגלית, כמו כן כשרואה לבו קשה כאבן, זהו סימן שבו טמון מרגלית ואוצר יקר.

[ב] ועיין מהרש"א בחידושי אגדות: שני עתים אחד ביום ואחד בלילה, כהא דאמרינן יזיף ביום ופרע בלילה.

[ג] ועיין מהרש"א בחידושי אגדות: לא אמר קיימת, אלא עסקת, דהיינו להשיא יתום ויתומה, עד כאן לשון קדשו. ומדברי המהרש"א מבואר דלאו דוקא יתום ויתומה, אלא כל מי שקשה לו לעסוק לבד בזיווג, מצווה לעזור לו, ומטעם זה היה הענין אצל הרבה צדיקים לעסוק בעזר הזיווגים. כידוע שהמהר"ל היה עוסק בשידוכין לפרנסה. והגאון הקדוש בעל חת"ם סופר גם כן עסק בשידוכין ופעם אמר לבתו בערב יום הקדוש לפני כל נדרי שיתלך תיכף ומיד לסיים איזה שידוך שנמשך כבר זמן רב. ויש כמה מכתבים מהגאון הקדוש משינאווא, ומבעל חזון איש זצ"ל (ועיין ברש"י ז"ל במסכת ראש השנה דף כ"ט דיבור המתחיל אף על פי שיצא מוציא, שכל ישראל ערביין זה לזה במצוות).

[ד] ועיין מהרש"א בחידושי אגדות: דהיינו ישועות בלשון רבים, לפי שהמצפה ומקוה לישועה בכל שעה הם רבים.

[ה] ועיין מהרש"א בחידושי אגדות: משל כו' העלה לי חטין כו', דהיינו להעלותן לאוצר אין להם קיום אי לאו חומטין, הכי נמי ביראת ה' נתקיימו כולן באוצר הזה, ודו"ק.

[ו] שבת לא.

[ז] "מה ה' שואל מעמך" (דברים י' יב) - שבאמת גם היראה מאתו יתברך, רק הפרוש - ששואל "מעמך" ליראה. פירוש, שתרצה לכל הפחות להיות לך מדת היראה. (שאירת ישראל, ליקוטים ד"ה הכל).

"מי יתן והיה לבבם זה להם ליראה" (דברים ה, כו). הנה לכאורה נראה לומר, בודאי יראת שמים היא בידי שמים, ולולי עזרתו יתברך שמו לא יגיע אחד מאלף ליראה את ה', חוץ נמתי מעט אשר אינם צריכים סעד לתמכם, כאבות ומשה רבינו עליו השלום וכיוצא, אבל זולתם ראה כמה תפלות התפלל דוד המלך עליו השלום בתמניא אפין על ככה. אך מה שאינו בידי שמים (ברכות לג, ב) היא הבחירה שבלב שישתוקק אדם וירצה להיות עובד ה' ויתפלל על ככה, אותה השתוקקות לבד אינה בידי שמים, והיא מבחירת אדם, על כן אמר "מי יתן והיה לבבם זה ליראה אותי". לא אמר מי יתן ויראו

בְּדַרְפֵי הַזֶּהָר

בהמשכים

דְרַפֵי הַרְשָׁב"י

דְרָשָׁה לְסִיּוּם הַשִּׁישִׁי בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ [בְּשָׁלֹשׁ שָׁנִים] בְּעִיר הַתּוֹרָה
אֶלְעֵד עָרַב רֵאשׁ חֹדֶשׁ שְׁבַט, תשע"א לַפ"ק

לְשֵׁם יְחֻד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתֵיהָ, בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוֹ, וּרְחִימוֹ וּדְחִילוֹ,
לִיחְדָּא שֵׁם י' ה' בּו' ה' בִּיחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. לְאוּקְמָא
שְׁכִינְתָא מְעַפְרָא, לְעֻלּוֹי שְׁכִינַת עוֹזְנוֹ אִם הַבְּנִים שְׁמַחָה, וּבַהֲדִין סִפְרָא סִפְרָ
הַזֶּהָר, יִפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי. וַיְהִי נָעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה
יְדִינוֹ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוֹ כּוֹנְנָהוּ.

בְּרִשׁוֹת הַרְבָּנִים הַגְּאוּנִים, רֵאשִׁי יְשִׁיבוֹת, וּמְזַכֵּי הַרְבִּים, הַמְקַרְבִּים אֶת אַחֲנוּ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָנוּ שְׁבַשְׁמִים, ה' עֲלֵיכֶם יְחִיו, שְׁאַרְגְּנוּ אֶת
הַהֲתַאֲסָפוֹת הַזֹּאת, וּבְרִשׁוֹת כָּל הַקְּהָל הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, ה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתְכֶם יִסֶּף
עֲלֵיכֶם כְּכֶם אֶלֶף פְּעָמִים וַיְבָרֶךְ אֶתְכֶם כְּאֲשֶׁר דָּבַר לְכֶם, אָמֵן.

אַנְחָנוּ מִיַּחְלִים וּמְצַפִּים שְׁמַקְדוֹשׁ הַשֵּׁם הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא הַיּוֹצֵא מִהַקְּבוּץ
הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, נִזְכָּה לְבַרְכַּת: "וְקִבְצָנוּ יַחַד מִהֲרָה מֵאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ
לְאַרְצֵנוּ", בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדָקֵינוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

אוֹדָה ה' מְאֹד בְּפִי, וּבַתּוֹף רַבִּים אֶהְלֵלְנוּ, בְּרוּךְ שֶׁהַחֲנּוּ וְקִיָּמָנוּ וְהַגִּיעָנוּ
לְזִמְן הַזֶּה שֶׁל סִיּוּם הַזֶּהָר זֶה הַפְּעָם הַשְּׁשִׁית בְּרוּךְ ה', אֵין אָנוּ יְכוּלִים
לְתַאֵר אֶת הַשְּׁמַחָה הַגְּדוֹלָה בְּשָׁמַיִם, כְּשֶׁהַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעְלָה מְלֹאכִים
וּשְׂרָפִים, מִתְאַסְּפִים וּבָאִים וּמְקַלְסִים לְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאוּמְרִים לְפָנָיו
שְׁבַחוֹ שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל שְׁמִשְׁבְּחִים לְבוֹרְאֵם בְּאַמִּירַת הַזֶּהָר וּבְסִיּוּמוֹ, כְּפִי שְׁאַנוּ

רואים בזוהר הקדוש בכרשתנו, פרשת בא (פרק י"ב, כ"ו – כ"ח), וזה תרגומו
בלשון הקדש:

**"וְהָיָה כִּי יֵאמְרוּ אֲלֵיכֶם בְּנֵיכֶם מָה הָעֲבָדָה הַזֹּאת לָכֶם. וְאָמַרְתֶּם זָבַח פֶּסַח
הוּא לָהּ אֲשֶׁר פִּסְחִי עַל בְּתִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּמִּצְרִים בְּנִגְפוֹ אֶת מִצְרַיִם**

י. ספר הזהר הוא כתבת נח שנתכנסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא. והמשכילים זיהרו כזהר הרקיע, אליו אינו דקא משתדליו בזהר דא, דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתבת נח, דמתכנשו בו שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמניו אחד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון יתקיים (שמות א) "כל הבן הילוד היארה תשליכהו". ודא אורה דספרא דא. (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא). הרמח"ל [ר' בנו מ'שה ח'יים ל'וצאטו הקדוש] מגלה, בספר הזהר נצא מהגלות ברחמים.

ידוע מה שנקתב בזהר הקדוש, שבאמצעות ספר הזהר אפשר לזכות לצאת מהגלות ברחמים, דהינו ללא יסורי חבלי משית. הרמח"ל בספרו "אדיר במרום" מסביר את פנימיות הדברים הללו של כח הזהר. העולה מדבריו: כדאי מאד דוקא עכשו לדבק בקריאת ספר הזהר הקדוש (כידוע, אמרו המקבלים שספר הזהר פועל גם אם לא מבינים את המלים שקוראים).

להלו חלק מהדברים שמביא הרמח"ל: "תניא אמר רבי שמעון לחבריא עד אימת נתיב בקיימא דחד סמכא" (בפתיחה לאדרא). הגאולה מוכנה, והישועה תלוי בידינו: מן התקונים הגדולים שנתקנו בעולם היה ספר הזהר, כאשר נאמר שבחיו בכמה מקומות ממונו עצמו, כי הוא לגאולה הוכן, ולהצמיח קרן ישועה לבית ישראל. ויתבאר בו דבר זה בכמה מקומות ברעיא מהימנא, ובתקונים כמה וכמה פעמים, וגם בפרשת נשא (קכ"ד): "ובגין דעתידיו ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" (ומשום שעתידים ישראל לטעם מעץ החיים שהוא ספר הזהר הזה, יצאו בזכותו מהגלות ברחמים).

והענין הזה תלוי הוא בעקרים גדולים מעקרי החכמה, ומשרש בעמקי ההנהגה, אשר הכין ופעל האדון היחיד על עמו ועל נחלתו, לנחותם הדרך אשר יגיעו בו אל רב טוב המכון בראשית המחשבה. וצריך שתדע כמה חסרו ישראל בגלותם, ומה תקונים צריכים הם להם להחזירם לקדמותם. ובחשב המשורר (דוד המלך עליו השלום) על הענין הזה, והבין החסרונות הגדולים האלה, היה מתאוון ואומר: "אותתינו לא ראינו, אין עוד נביא" וכו' (תהלים ע"ד, ט). כי באמת חכמה רבה ויקרא אבדה מישראל, וחכמינו זכרונם לברכה אמרו "מיום שחרב בית המקדש, שרו חכמיא למהוי כספריא" כו' (סוטה מ"ט). והנה המשורר מתפלל על זאת ואומר: "עד מתי אלהים יחרף צר" וכו' (שם ע"ד, י). ובכסופים אלה נכללים סודות גדולים מאד בענין הזה, שמע והבן...

בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח לתבה הזאת וננצל: ונמצא שבריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזהר, אשר בו נכללו

כל הששים רבוא נשמתינו, כמזכר בתקונים, ואז נחשב זה לבריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרף אלא יציאה, וזהו שנאמר (ישעיהו נ"ב, י"ב): "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כי ה' לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל..."

כל מי שיתדבק בזה הקדוש בורח מן הסטרא אחרא, וינצל מחבלי משיח: והאמת, כי ספר הזהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י) לברכה, שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרף לו (באחרית הימים) אלא יציאה, ואודיעך מה תועלת נמצא בזה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח.

סוד הענין "הקדוש ברוך הוא מעמיד עליהם מלך שגזרותיו קשות כהמן ומחזירם למוטב": והענין: כי חבלי משיח לא היו צריכים, אלא כמו חבוט הקבר הצריך להפריד מן האדם הזהמא שנדבק בו, כן היו צריכים החבליים (חבלי משיח) כדי להפריד מישראל [את] זהמת הגלות, כדי שיוכלו לברח כנזכר למעלה, ואחר כך יחזרו לצאת. וזה סוד [מאמר חכמינו וזרונם לברכה] "הקדוש ברוך הוא מעמיד עליהם מלך שגזרותיו קשות כהמן ומחזירם למוטב" (סנהדרין צ"ז), כי זהו כלל גדול: בעוד שהאדם תוף התגברת הסטרא אחרא אינו יכול לתקן התקון הצריך. וצריך שהסטרא אחרא תשאר כפונה וקשורה תחת ישראל כנזכר למעלה.

ולכן צריך להם שתי הפעולות: **לצאת מן הקלפות ההם בדרך בריחה, כי בדרך יציאה אי אפשר בראשונה. ואחר כך שיצאו ממש מן הקלפות ביד רמה, שהקלפות תשארה כפנותות תחתם.**

אך כיון שנדבק הרבה בהם הזהמא, לא היה אפשר להם לברח אלא על ידי החבליים (חבלי משיח), שאז היו חוזרים בתשובה שהיא "אימא" עיר מקלט, וזאת היא הבריחה. ואודיעך בזה סוד גדול מה שאמר הכתוב: "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וכו' ושבת עד ה' אלהיך" וכו' (דברים ד', ל'), דע, כי התגברות הסטרא אחרא לגזר חס ושלום גזרות על ישראל, נמשך לפי עלייתה להתאחז ולילק במדרגות, כי כפי עלותה כך מתגברת. והנה היא עולה ומתגברת בספירות ז"ן, ואז נדחקים ישראל דחק אחר דחק. עד שהיא מגעת ל"אימא", והיא חושבת להתדבק שם גם כן, בסוד, "אימא דינין מתערין מינה" (זהר חלק ג' סה.), אך באמת אינה יכולה, כי אימא היא חרות. ואז אדרבה, ישראל מתדבקין בה ובורחין בסוד התשובה.

לכן היה צריך המלך שגזרותיו קשות, שהולך ומתגבר מספירה לספירה עד שמגיע לאימא ושם נשבר כחו, כי אדרבה מתעוררת התשובה לישראל. והוא סוד "לפני שבר גאון" (משלי טז, יח), ועל כן גם בריחת משה ורשב"י היו על ידי הגזרה, וכיון שבבריחה זאת נעשה ספר הזהר, **הנה כבר ענין התבה קים ועומד לכל מי שייזמן אליו, דהינו:** הנדבק בספר הזהר כבר מגיע ל"אימא" ויצא מן הסטרא אחרא, ואין צריך לו חבלי משיח, כמזכר ברעיא מהימנא פרשת נשא, בענין שהבאתי למעלה בתחלה.

והנה, עם כל זה, לא נתגלה הזהר אלא בזמן הרבה אחרי העשותו, כי הלא הפעלה הזאת אינה צריכה להמצא אלא בזמנה, פרוש: **שיברחו ישראל בסוד הזהר הזה, כי פעלתו אינו אלא בסוף יומיא בדרך דמלכא משיחא** [בסוף הימים, בדרך של מלך המשיח].

והנה, בנימינו אנו, זכינו שספר הזהר נגיש לכל אדם בכל קצוות תבל, בקלות ובפרוטות ממש, בפרט בזכות מזכי הרבים של מפעל הזהר העולמי, ונראה שזו פונת הדברים

וְאֵת בְּתִינוּ הַצִּיל וַיִּקַּד הָעַם וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ. וַיִּלְכוּ וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן כֵּן עָשׂוּ. וּבִרְעִיָא מִהִימָנָא, (פֶּרֶשֶׁת בַּא מ'): מִצְוֵהִיא אַחַר זֶה לְסַפֵּר בְּשִׁבְחָא יְצִיאַת מִצְרַיִם, שֶׁהִיא חוֹבָה עַל בֶּן אָדָם לְדַבֵּר בְּשִׁבְחָא זֶה לְעוֹלָמִים. כִּךְ בְּאַרְנוֹ, כֹּל אָדָם שֶׁמְדַבֵּר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם וּבְאוֹתוֹ סִפּוֹר שְׁמַח בְּשִׁמְחָה, עֵתִיד הוּא לְשִׁמְחָה בְּשִׁכְנֵהָ בְּעוֹלָם הַבָּא שֶׁהוּא שְׁמַחַת הַכֹּל, שֶׁהִרִי הוּא אָדָם שֶׁשְׁמַח בְּאַדוֹנוֹ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁמַח בְּאוֹתוֹ סִפּוֹר.

בְּאוֹתָהּ שָׁעָה כִּנְס הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת כָּל הַפְּמִלְיָא שְׁלוֹ, וְאָמַר לָהֶם: לְכוּ שִׁמְעוּ אֶת סִפּוֹר הַשְּׁבַח שְׁלֵי שְׁמִדְבָרִים הַבְּנִים שְׁלֵי וְשִׁמְחִים בְּגִאֲלָתִי. אֲזַי כָּלֶם מִתְפַּנְסִים, וּבָאִים וּמִתְחַבְּרִים עִם יִשְׂרָאֵל, וְשׁוֹמְעִים סִפּוֹר הַשְּׁבַח

שִׁפְעֵלַת סִפּוֹר הַזֶּהר (שְׁאֲמַנִּים נִתְגַּלָּה בְּתַקּוּפָה מְאַחֲרַת יַחֲסִית לְתַקּוּפַת רִשְׁבִּי) צְרִיכָה לְהִמְצֵא לְכָלֶל יִשְׂרָאֵל בְּסוּף הַיָּמִים, בְּדוֹרוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, כְּלוֹמַר בְּדוֹרְנוֹ אָנוּ, לְכוּ נִרְאֶה שֶׁהַנְּגִישׁוֹת הַגְּדוּלָּה שֶׁל סִפּוֹר הַזֶּהר בְּיָמֵינוּ אֵינָה מְקֻרֶית כָּלֶל וְעַקֵּר. וּכְבָר קָרְאוּ כָּל גְּדוּלֵי הַדוֹר אֶת הַצְּבוּר לְקִרְיָא בְּסִפּוֹר הַזֶּהר בְּתַקּוּפָה זֹאת. וְשִׁמְעֵתִי בְּשֵׁם גְּדוּלִים, שְׁנֹכוֹן שְׁאָדָם יִקְצִיב לְעַצְמוֹ אֶפְלוּ קִרְיָא שֶׁל דְּבָר מוֹעֵט בְּסִפּוֹר הַזֶּהר מִדֵּי יוֹם, וּכְבָר יוֹכֵל בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם לְדַבֵּק בְּסִפּוֹר הַזֶּהר. וְהַאֲמַת, שְׁמַעְבָּר לְדַבְּרִים הָאֲמוּרִים לְמַעֲלָה בְּעֵנָן כַּחֲוֹ שֶׁל סִפּוֹר הַזֶּהר לְבַטֵּל אֶת חִבְלֵי מְשִׁיחַ עֲבוּר הָאָדָם הַדְּבִק בּוֹ, הִרִי יְדוּעַ שֶׁסִּפּוֹר הַזֶּהר מְמַרְק אֶת נְשִׁמַת הָאָדָם מִכָּל דְּבָר רַע, וְהַקִּרְיָא בּוֹ הִיא סְגֻלָּה לְכָל הַיְשׁוּעוֹת וְהַהֲצִלְחוֹת.

יא. וּבִרְעִיָא מִהִימָנָא: פְּקוּדָא בְּתַר דָּא, לְסַפֵּר בְּשִׁבְחָא דִּיצִיאַת מִצְרַיִם, דְּאִיהוּ חִיּוּבָא עַל בְּרַ נֶשׁ, לְאֲשִׁתְעִי בְּהַאי שְׁבַחָא לְעַלְמִין. הִכִּי אֹקִימָנָא, כֹּל בְּרַ נֶשׁ דְּאֲשִׁתְעִי בִּיצִיאַת מִצְרַיִם, וּבְהַהוּא סִפּוֹר חֲדֵי בְּחֻדָּה, זְמִין אִיהוּ לְמַחְדֵי בְּשִׁכְיָתָא לְעַלְמָא דְּאֲתִי דְּהוּא חֲדוּ מְכֻלָּא, דְּהַאי אִיהוּ בְּרַ נֶשׁ דְּחֲדֵי בְּמִרְיָה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲדֵי בְּהַהוּא סִפּוֹר.

בִּיה שְׁעֵתָא, כְּנִישׁ קְדֻשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְכָל פְּמִלְיָא דִּילֵיהּ, וְאָמַר לוֹ, זִילוּ וְשִׁמְעוּ סִפּוֹרָא דְּשְׁבַחָא דִּילֵי, דְּקָא מְשִׁתְעוּ בְּנֵי, וְחֲדָן בְּפּוֹרְקָנֵי. כְּדִין כְּלָהוּ מִתְפַּנְשִׁין, וְאַתְיִין וּמִתְחַבְּרִין בְּהַדְּוִיָּהוּ דִּישְׂרָאֵל, וְשִׁמְעוּ סִפּוֹרָא דְּשְׁבַחָא, דְּקָא חֲדָן בְּחֻדָּא דְּפּוֹרְקָנָא דְּמִרְיָהוּ, כְּדִין אַתְיִין וְאוּדוֹן לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל כָּל אִינוּן נְסִין וּגְבוּרָן וְאוּדוֹן לִיהּ עַל עֲמָא קְדִישָׁא דְּאִית לִיהּ בְּאַרְעָא, דְּחֲדָן בְּחֻדָּה דְּפּוֹרְקָנָא דְּמִרְיָהוּ.

כְּדִין אַתּוּסְפִי לִיהּ חִילָא וּגְבוּרָתָא לְעִילָא, וְיִשְׂרָאֵל בְּהַהוּא סִפּוֹרָא יְהִי חִילָא לְמִאֲרִיָּהוּ, כְּמִלְכָּא, דְּאַתּוּסְפִי חִילָא וּגְבוּרָתָא, כַּד מְשַׁבְּחִין גְּבוּרָתֵיהּ, וְאוּדוֹן לִיהּ, וְכִלְהוּ דְּחֻלִין מְקַמִּיָּה, וְאַסְתֵּלֵק יְקָרִיָּה עַל כְּלָהוּ. וּגְבִין כְּרֵי, אִית לְשְׁבַחָא וְלְאֲשִׁתְעִי בְּסִפּוֹר דָּא (דְּרַ מ"א עֲמוּד א') כְּמָה דְּאַתְמַר. כְּגוּוֹנָא דָּא, חוֹבָה אִיהוּ עַל בְּרַ נֶשׁ, לְאֲשִׁתְעִי תְּדִיר קְמִי קְדֻשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּלְפָרְסוּמִי נִיסָא בְּכָל אִינוּן נִיסִין דְּעַבְד.

וְאִי תִימָא, אָמַאי אִיהוּ חוֹבָתָא, וְהָא קְדֻשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְדַע כְּלָא, כֹּל מַה דְּהוּא, וְיִהְיִי לְבִתְרַ דְּנָא, אָמַאי פְּרִסוּמָא דָּא קְמִיָּה, עַל מַה דְּאִיהוּ עַבְד, וְאִיהוּ יְדַע. אֲלָא וְדָאִי אֲצִטְרִיךְ בְּרַ נֶשׁ הַמְשַׁךְ עֲמוּד לִב

אגרות הזֶהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזֶהר העולמי
מהתרשמויות של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש
תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזֶהר הקדוש בכל
קצוות תבל לזקנים עם נערים

ברוך השם, לכבוד "מפעל הזֶהר העולמי" - שלום וברכה !

בני בא הבייתה משיבתו בארץ ישראל, לחג הסוכות, ובגידו סט זהר הקדוש שקבל מכם בחנם, לאחר שמלא טפס וקבל על עצמו ללמד בכל יום ויום את הזֶהר הקדוש. עוד ראיתי אצלו כמה עלונים יפים מאד ונחמדים ביותר שהוצאתם לאור ואת ספרכם "אור הזֶהר", ומעת שראיתם לא זלתי להניחם מזי, והתחלתי ללמד את הזֶהר הקדוש בהתלהבות ובחשק גדול, אחרי קריאתי את הדברים המעוררים שבעלונניכם ואת הספר "אור הזֶהר". כן גם הוריתי לכל בני הנשואים ולילדיהם כן ירבו, לא לפחות בכל יום מללמד לפחות רבע שעה זהר, ובשבת קדש לא יפחתו מלמוד שעה אחת בזהר הקדוש. והנה ממקום מושבי כאן במנהטן ניו יארק הנני זוכה כבר שנים רבות לתמוך בהרבה ישיבות קדושות בסוכימים גדולים מאד, ואף ישנם ישיבות וכוללים אשר כל אחזקתם במשך חדשים ואף שנים הנם מתמיכת. וכגון ישיבת ... בבני ברק אשר קבלה מידי רק בפעם האחרונה סך 180,000, וישיבת ... בעיר ה"נ"ל קבלה 330,000, וכולל ... בירושלים מקבלים לא פחות מסך 120,000 לשנה, ועוד הרבה מוסדות מקבלים סכומים יותר קטנים. וכן איזה חצרות חסידים בארץ ישראל שיש להם כמה אלפי חסידים. ולאחרונה היה המצב קשה בעסקים, וכמעט נפלת לגמרי, ולפתע פתאם התחיל הביזנס שלי לצמוח, ולא הבנתי מדוע, רק עתה זכיתי לראות שבדייק כאשר בני החל ללמד את הזֶהר הקדוש החלו העסקים לעלות מעלה מעלה ברוך השם. וכעת כאשר שבני למד היטב את "ספר אור הזֶהר הקדוש", והראה לי שכתוב שם מהצדיק רבי מרדכי שרעבי ומהבו איש חי זצ"ל, שבשעה אחת למוד הזֶהר מקבלים שכר של למוד הנגלה של אלף שנים, חשבתי לעצמי שבכל עסקי הנני מסתפל איך להרויח כמה שיותר, ובבואי שבשכר נצחי בעולם הבא על למוד התורה הקדושה צריך לנצל את הצורה שמרויחים בה הכי הרבה, וכמו שכתב החפץ חיים בספרו. ואם אתמוך בישיבות ובכוללים שלומדים שם את הזֶהר, יהיה שכרי בעולם העליון פי מיליון אלפי פעמים יותר לפי החשבון של הצדיקים הנ"ל. לכן אבקש מכם שתודיעוני איזה הם הישיבות והכוללים שלומדים שם את הזֶהר, בכדי שאוכל לתמוך בהם גם כן. וכן אבקש שתודיעוני באיזה חצרות חסידים והמוסדות לומדים את הזֶהר הקדוש בכדי שאתמוך גם כן בהם. נא אבקש שתשלחו אלי תשובה אל הכתבת הרשומה מטה.

נא אם תוכלו להעביר לפחות ל-10 מלומדי הזֶהר להתפלל על ... בן ... , ... , שאצליח בכל הענינים. [השם השמט מכאן עקב בקשתו המפרשת של הנגיד להלן].

אגב, אני קשור מאד לספרי החיד"א זצ"ל, לכן אעתיק מה שכתב רבנו חיים יוסף דוד אזולאי, החיד"א, בספרו הקדוש מורה באצבע, (אות מד).

המשך המכתב בחוברת הבאה

זֶהר
השבת

שְׁשֻׁמְחִים בְּחֶדְוֹת גְּאֻלַּת אֲדוֹנָם. אִזּוּ בָּאִים וּמוֹדִים לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כָּל
אוֹתָם נְסִים וּגְבוּרוֹת, וּמוֹדִים לוֹ עַל הָעַם הַקָּדוֹשׁ, שֵׁשׁ לוֹ בְּאֶרֶץ שְׁשֻׁמְחִים
בְּשִׁמְחַת הַגְּאֻלָּה שֶׁל אֲדוֹנָם.

אִזּוּ מִתּוֹסֵף לוֹ כַּחַ וּגְבוּרָה לְמַעַלָּה, וַיִּשְׂרָאֵל בְּאוֹתוֹ סִפּוּר נֹתָנִים כַּח לְרִבּוֹנָם,
כְּמוֹ מֶלֶךְ שְׁמוֹסִיף כַּח וּגְבוּרָה כְּשִׁמְשֻׁבְּחִים גְּבוּרָתוֹ וּמוֹדִים לוֹ, וְכָלֵם
פּוֹחֲדִים מִפְּנֵיו, וּמִתְעַלָּה כְּבוֹדוֹ עַל כָּלֵם. לְכֵן יֵשׁ לְשִׁבַּח וּלְדַבֵּר בְּסִפּוּר זֶה
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר. חוֹבָה עַל בֶּן אָדָם לְדַבֵּר תָּמִיד לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּלְפָרְסָם
אֶת הַנֶּס, בְּכָל אוֹתָם נְסִים שֶׁעָשָׂה.

וְאִם תֹּאמַר, לְמָה זֶה חוֹבָה? וְהִרִי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹדֵעַ הַכֹּל, כָּל מָה שֶׁהִיָּה
וְשִׁיחֵהָ לְאַחַר מִכֵּן? מִדּוֹעַ פָּרְסוּם זֶה לְפָנָיו, עַל מָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, וְהוּא
יוֹדֵעַ? אֵלָּא וְדַאי צָרִיךְ אָדָם לְפָרְסָם אֶת הַנֶּס וּלְדַבֵּר לְפָנָיו בְּכָל מָה שֶׁהוּא
עוֹשֶׂה, מִשּׁוּם שְׂאוֹתָם דְּבָרִים עוֹלִים, וְכָל הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעַלָּה מִתְּפַנֵּסֶת, וְרוֹאִים
אוֹתָם וּמוֹדִים כָּלֵם לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִתְעַלָּה כְּבוֹדוֹ עֲלֵיהֶם לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה.

לְפָרְסוּמֵי נִיסָא, וּלְאַשְׁתַּעֲי קָמִיה בְּכָל מָה דְּאִיהוּ עֵבֵד, בְּגִין דְּאִינוּן מַלְיִן סְלָקִין. וְכָל פְּמִלְיָא
דְּלַעֲיָלָא מִתְּפַנֵּשִׁין, וְחָמָן לוֹן, וְאוֹדְאָן כְּלָהוּ לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֶסְתַּלַּק קַרְיָה עֲלֵיהוּ
הַמְשַׁךְ יבֵּא

המשך 'שער הערבות' מעמוד כו

אלוקין שואל מעמך כי אם ליראה את ה' אלוקיך". (ועיין קב הישר פרק ד').
והבא ליטהר^[ח] מסייעין אותו (יומא לח, ב).

אותי, שזה אינו בידם, אלא מי יתן והיה לבבם זה ליראה, שיהיה חמדה בלבבם ליראה. (חתם סופר,
פרשת ואתחנן, דיבור המתחיל מי).

[ח] הקדוש ברוך הוא אינו מסייע רק להבא מעצמו לטהר, דהכל בידי שמים חוץ מיראת שמים. ולכן
רק אם רצון האדם הוא לכבוש את יצרו הרע ולבחור בטוב מעצמו, אז הקדוש ברוך הוא עוזר לו
כשלא יספיק כוחו. ואם כן, שכר הצדיקים במעשיהם הטובים הוא על המחשבה והרצון הטוב בלבד.
(מנחת עני, פרשת אמור ד"ה ועוד).

המשך יבֵּא

